

இஸ்லாமிலும்
கிறிஸ்தவத்திலும்
பாவமும் நிவாரணமும்

இஸ்கந்தர் ஜதீத்

Sin and Atonement
in Islam and Christianity
by Iskander Jadeed

Tamil Edition

9,000 copies

© All Rights Reserved.

For Private Circulation only

No part of this Publication may be translated,
or transmitted on any form or by any means,
electronic or mechanical, including photocopy, recording
or any information storage and retrieval system without
permission in writing from the author and publisher.

Published by
Markaz UI Bisharah
Bangalore - 560 033

90 00/TL/MD/TR/APS/07/07

பாவத்தைக் குறித்து இஸ்லாம்

பாவத்தைப் பற்றி குர்-ஆனில் காணப்படும் பல்வேறு சொற்களில் ஒரு சில சிறப்பான பதங்களைக் கீழே காணலாம்.

1. **அல்தன்ப்:** (சட்டவிரோத நடவடிக்கை, குற்றம், தவறான கொள்கை) இப்பொருளின் மீது குர்-ஆனில் 39 வாக்கியங்கள் வருகின்றன. அவற்றுள் மிகுதியும் பின்வரும் வாக்கியத்திற்கு இசைந்து இருக்கின்றன.

“உமது முன் பின்னுள்ள தவறுகளை அல்லாஹ் உமக்கு மன்னித்துத் தனது அருட்கொடையையும் உம்மீது பூர்த்தியாக்கி வைத்து, உம்மை அவன் நேரான வழியிலும் நடத்துவதற்காக தெளிவான இத்தகைய வெற்றியைத் தந்தோம்.” ஸுரா (48:1-2)

2. **அல்ஃபஹ்ஷா:** (இழிவான செயல், குற்றம், விபச்சாரம்) இப்பதம் விபச்சாரப் பாவத்தைக் குறிப்பதற்காகவே அதிகமாகப் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளது.

“இரகசியமாகவோ, பராசியமாகவோ உள்ள மானக் கேடான விஷயங்களில் (விபச்சாரம்) எதற்கும் நெருங்காதீர்கள்.” ஸுரா (6:152)

3. **அல்-விஸர்:** (பாவபாரம், பாவச்சுமை)
(நபியே!) உமது இருதயத்தை நாம் விரிவாக்க வில்லையா? உம்முடைய சுமையையும் உம்மை விட்டு நாம் இறக்கி விட்டோம். அது உமது இடுப்பையே

முறித்துக் கொண்டிருந்தது. ஸுரா (94:1-3)

இவ்வசனத்திற்கு அல்-ஃபக்கிர் அல்-ராஸி விளக்கம் தருகிறார். ஜிப்ரில் தூதன் முஹம்மது நபியிடம் வந்து அவருடைய நெஞ்சைப் பிளந்து, அவரது இருதயத்தை வெளியே எடுத்து அதிலிருந்த அசுத்தம், கலகம் நீங்க அதைக் கழுவி, சுத்திகரித்து. பின்னர் அறிவு, விசுவாசம் ஆகியவற்றால் நிரப்பி மீண்டும் அதனை உள்ளே வைத்தான்.

முஹம்மதுவின் நண்பர்கள் சிலர் அவரையணுகி 'ஓ முஹம்மதுவே அல்லாஹ்வின் நபிகளே', உங்களைப் பற்றி கொஞ்சம் எங்களுக்குச் சொல்லுங்களேன்" என்று கேட்டதற்கு. அவர் பதில் உரைத்ததாவது: "நான் பானிஸாத் அவர்களின் நடுவிலே வளர்க்கப்பட்டேன். நானும் என் வளர்ப்பு சகோதரனும் எங்கள் வீடுகளுக்குப் பின்னாலுள்ள மேய்ச்சல் நிலத்தில் ஆடுகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது ஒரு நாள் தூய வெள்ளையாடையணிந்த ஒருவர் என்னிடம் பனி நிறைந்து வழிந்த ஒரு பொற் கிண்ணத்தை கொண்டு வந்தனர். அவர்கள் என் நெஞ்சையும் வயிற்றையும் கீறி இருதயத்தை வெளியே எடுத்து. அதனையும் கீறி அதற்குள்ளிருந்த உறைந்த கருப்பான இரத்தக் கட்டியை வெளியே எறிந்து விட்டு, என் இருதயத்தையும் சரீரத்தையும் அந்தப் பொற்கிண்ணத்திலிருந்த பனியினால் கழுவி சுத்திகரித்தனர். அவ்வேளையில் அவர்களில் ஒருவர்: "இவரது ஜனத்தில் பத்துப் பேரை தராசின் ஒரு தட்டிலும் இவரை தராசின் மறு தட்டிலும் வைத்து

நிறுத்துப் பாடும்” எனக் கூறவே. அவரும் அங்ஙனம் நிறுத்துப் பார்க்கவே, நான் பத்துப் பேரிலும் அதிகமாக இருந்தேன். “அப்படியானால் நூறு பேருக்கு இணையாக நிறுத்துப் பாடும்” என்று சொல்ல. அவர் அங்ஙனமே செய்ய, நூறிலும் அதிகமாக இருந்தேன் “அப்படியானால், நூறு பேருக்கும் மேலாக இருந்தேன். மறுபடியும், ஆயிரம் பேருடன் நிறுத்துப் பார்க்க கட்டளையிடவே, அதிலும் நானே வென்றேன். உடனே அவர் “அவரை விட்டு விடு: அவரை மேலும் நிறுக்க வேண்டாம்: அல்லாஹ்வின் தீர்மானத்தினாலே, அவர் தமது ஜனங்கள் எல்லாரையும் விட அதிக மதிப்பு வாய்ந்தவராக இருக்கிறார்” என்று கூறி முடித்தார்.

4. அல்-தலால்: (வழி தப்பிச் செல்லுதல், காணாமற்போதல்)

“அனாதையாக உம்மைக் கண்ட அவன், உமக்குத் தங்கும் இடமளித்து ஆதரிக்கவில்லையா? திகைத்துத் தயங்கியவராக உம்மைக் கண்ட அவன், நேரான வழியில் உம்மைச் செலுத்தினான்.” ஸுரா (93:6-7)

அனாதை அறியாதவர் என்ற சொற்களுக்கு “அவிசுவாசி” என்று அல்-கல்பி அர்த்தப் படுத்துகின்றார்.

5. அல்-குஃப்ர்: (கடவுளற்ற தன்மை, நாஸ்திகம்)

“உங்கள் இருதயங்களிலும் அதனையே அழகாக்கி வைத்தான். அன்றி, நிராகரிப்பையும் பாபத்தையும் மாறு செய்வதையும் உங்களுக்கு வெறுப்பாகவும் ஆக்கி வைத்தான்.” ஸுரா (49:7)

இவ்வாக்கியத்தில் மூன்று காரியங்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது என்று அல்-ஷம்க்ஸ்ஷரி விளக்கிக் கூறுகிறார். அல்-குஃப்ர் கடவுள் இல்லை என்று கூறும் நாஸ்திகம்: அல்-ஃபுஸ்க்- நெறிதவறி நடப்பது அல்லது பொய் சொல்லுதல்: மற்றும் அல்-உஸியான் - மாறுபாடு செய்தல் அல்லது கலகம் செய்தல் என்பவையே.

6. **அல்-ஸூல்ம்:** (நியாயமற்ற, அக்கிரமமான, அநியாயமான)

(நபியே) உம்முடைய இறைவன் மூஸாவை அழைத்து, “நீர் அக்கிரமக்கார பிரிவுவனுடைய (பார்வோன்) ஜனங்களிடம் செல்லும்” எனக் கூறியதை நீர் கவனித்துப் பாடும். ஸூரா (26:10)

7. **அல்-இத்ம்:** (குற்றம், தவறான செய்கை)

(“விசுவாசிகளே!) நீங்கள் பகிரங்கமான பாவத்தையும், இரகசியமான பாவத்தையும் விட்டு விடுங்கள். ஏனென்றால், எவர்கள் பாவத்தைச் சம்பாதிக்கின்றனரோ அவர்கள் தாங்கள் தேடிக்கொண்ட தீவினைக்குத் தக்க பலனை மறுமையில் கொடுக்கப் பெறுவார்கள். ஸூரா (6:120)

8. **அல்-ஃபுஜர்:** (துன்மார்க்கமான, கெட்டுப் போன)

“நிச்சயமாக தீயோர் நரகத்தில் தான் இருப்பார்கள். கூலி கொடுக்கும் நாளில் அதனையே அவர்கள் அடைவார்கள். அவர்கள் அதிலிருந்து மறைந்து தப்பி ஓடி விடமுடியாது.” ஸூரா (82:14-15)

9. அல்-கத்தியா: (பாவம், குற்றம்)

“எவரேனும், யாதொரு குற்றத்தையோ அல்லது பாவத்தையோ செய்து அதனைத் தான் செய்யவில்லையென்று மறைத்து, குற்றமற்ற மற்றொருவர் மீது அதனைச் சுமத்தினால், நிச்சயமாக அவன் அபாண்டமான பொய்யையும் பகிரங்கமான பாவத்தையுமே சுமந்து கொள்கின்றான். ஸுரா (4:112)

இந்த வாக்கியத்தில் பாவத்திற்கு மூன்று பெயர்கள் சூட்டப்பட்டுள்ளன. அவை முறையே அல்-கத்தியா, அல்-இதம், மற்றும் அல்-புஹ்தன் என்று அல்-இமாம் அல்-ராஸி அர்த்தப்படுத்தியுள்ளார்.

1). அல்-கத்தியா என்பது ஒரு சிறிய பாவம் ஆகும்; அல்-இஃக்தம் ஒரு பெரிய பாவத்தைக் குறிக்கும்.

2). அல்-கத்தியா என்பது பாவம் செய்தவரை மட்டும் பாதிக்கிறது: ஆனால் அல்-இஃக்தம் என்பது பிறருக்கு விரோதமாக செய்யப் படும் அநியாயம், கொலை முதலான பாவத்தைக் குறிக்கும் பதமாகும்.

3). முன் யோசனையின்றி, எதிர்பாராமல் நிகழும் குற்றம் அல்லது தவறைக் குறிக்கும் சொல் அல்-இஃக்தம் என்றும் விளக்குகிறார்.

4). அல்-புஹ்தன் என்ற பதமோ பிறர்மீது வீண்பழி சுமத்துவதையும், நிரபராதியை அவதூறாகப் பேசுவதையும் குறிக்கும். குற்றமற்றவரைக் குற்றவாளியாக்குபவரை குர்-ஆன் இம்மையிலும் மறுமையிலும் கொடிய தண்டனைக்குள்ளாக்குகிறது என்கிறார்.

10. அல்-ஷா: (தீமை)

அவ்வாறே எவன் ஓர் அணுவளவு தீமை செய்திருந்தானோ, அதனையும் அவன் அங்கு கண்டு கொள்வான். ஸுரா (99:8)

அபுபக்கர் அல்-சாதிக் ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்த பொழுது இந்த அத்தியாயம் கீழிறக்கப்பட்டது. அதனைக் கண்டு அவர் அழுதாராம். அல்லாஹ்வின் தூதர் அவரை நோக்கி, “அபுபக்கரே, நீர் அழுவதின் முகாந்தரம் என்ன?” என்று வினவியதற்கு, இந்த ஸுரத் என்னைத் துக்கத்தில் ஆழ்த்துகிறது” என்று அவர் பதிலளிக்கவே அவருக்கு நபிகள் கொடுத்த விடையாவது: “நீர் பாவம் செய்யாமல், ஒரு சிறு தவறு அல்லது குற்றம் மாத்திரம் இழைத்தமைக்கு அல்லாஹ்வின் மன்னிப்பைப் பெறுவீரென்றால், பாவமும் குற்றமும் செய்த பின்னரும் மன்னிப்பைப் பெறும் ஒரு கூட்ட மக்களை அல்லாஹ் சிருஷ்டிப்பார்” இதற்கு அபுஜாஃபர் அத்தபரி, யனுஸ்பின் அப்த் அல்அலா, இபின் வஹாப், யஹ்யாபின் அப்துல்லா அபிஅப்துல் ரஹ்மான், அல்-ஹுபலி அப்துல்லாவின், அமர்பின் அல்அஸ் ஆகிய அறிஞர்களும் ஒப்புதல் தெரிவிக்கின்றனர்.

11. அல்-ஸாயியா: (மீறுதல், தவறுதல்)

“எவரேனும் தீமை செய்தால், அவர்கள் நரகத்தில் முகங்குப்புற தள்ளப்பட்டு, “நீங்கள் செய்து கொண்டிருந்தவைகளுக்கன்றி, வேறெதற்கும் உங்களுக்கு கூலி கொடுக்கப்படுமா?” என்று கேட்கப்படுவர். ஸுரா (27:90)

இந்த வசனம் இறக்கப்பட்ட வேளையில், கூடியிருந்த விசுவாசிகள் இதனைச் சகிக்க முடியாதவர்களாய் முஹம்மதுவிடம் முறையிட்ட பொழுது “நம்மில் தவறான செய்கை செய்யாதவர் அல்லது மீறுதலுக்குட்படாதவர் யார்? அப்படியிருக்க இந்தத் தண்டனை மிகவும் பெரியதல்லவோ?” என்று கேட்டபொழுது: “பூரண கீழ்ப்படிதலுக்கு அல்லாஹ் பத்து ஆசீர்வாதங்களை வாக்குத்தத்தம் செய்திருக்கிறார். ஆதலால் ஒரு கீழ்ப்படியாமைக்கு கிடைக்கும் தண்டனை ஒரு ஆசீர்வாதத்தை இழந்து போவதாகும். எனவே மீறுகிறவருக்கு அந்த தூர்ச் செய்கைக்காக ஒன்று குறைக்கப் பட்டாலும் மீதமுள்ள ஒன்பது ஆசீர்வாதங்கள் இருக்கின்றன அல்லவா?” என்று முஹம்மது பதிலுரைத்தார்.

12. அல்ஸூ: (தீமை, துரதிருஷ்டம்)

“எவன் தீமை செய்கின்றானோ அவன் அதற்குரிய தண்டனையை கொடுக்கப் பெறுவான். அவன் அல்லாஹ்வையன்றித் தனக்கு உதவி செய்வோரையோ அல்லது துணை புரிவோரையோ அங்கு காண மாட்டான். ஸூரா (4:123)

13. அல்ஃபஸத்: (ஊழல்)

“அவன் உங்களிலிருந்து விலகினாலோ, பூமியில் விஷமம் செய்து, உங்கள் விவசாயத்தையும் கால்நடைகளையும் அழித்து விட முயற்சி செய்கின்றான். விஷமத்தை அல்லாஹ் அனுமதிப்பதில்லை. ஸூரா (2:205)

14. அல்-ஃபிஸ்க்: (விஷத்தன்மை, ஒழுக்கக்கேடு)

(நபியே!) நிச்சயமாக வெகு தெளிவான வசனங்களையே நாம் உம் மீது அருளியிருக்கின்றோம். ஆதலால், பாவிகளைத் தவிர மற்றெவரும் அவைகளை நிராகரிக்க மாட்டார்கள். ஸுரா (2:99)

கடவுள் நியமித்த எல்லையை, வரம்பைத் தாண்டிச் செல்கிறவர்களே அல்-ஃபிஸ்க் எனவும், அவர்கள் கடவுள் பயமில்லாத கெட்டவர்கள் எனவும் வியாக்கியானிகள் விளக்குகிறார்கள்.

15. அல்-புஹ்தன்: (அவதூறு, பழித்தல்)

நீங்கள் இதனைக் கேள்வியுற்ற மாத்திரத்தில் “இத்தகைய விஷயத்தை நாம் நம் வாயால் பேசுவதும் நமக்குத் தகுதியல்ல, நீயே மிகப் பரிசுத்தமானவன். இதுபெரும் அவதூறே” என்று நீங்கள் கூறி இருக்க வேண்டாமா?” ஸுரா (24:16)

பாவத்தைக் குறிக்கும் வேறு பல பதங்களும் குர்ஆனில் உண்டு. ஆனால் இடமும், காலமும் குறுகினதாயிருப்பதால் இத்துடன் நிறுத்திக் கொள்கிறோம். பாவத்தைக் குறித்த உரையாடலை முடித்துக் கொள்ளும் முன், குர் - ஆன் “ஆதிபாவமாகிய ஜென்ம பாவத்தை” அங்கீகரிக்கிறது, போதிக்கிறது எனவும், ஆதாம், ஏவாளின் பாவமும் அவர்களின் வீழ்ச்சியும் அவர்களுடைய பின் சந்ததியார்களை எல்லாம் பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டது என்றும் அறிவிக்கிறது. இது சம்பந்தமாக பல வாக்கியங்களுள் மிகத் தெளிவாகவுள்ள ஒன்றை மாத்திரம் இங்கே சுட்டிக்

காண்பிக்கிறோம்:—

‘ஆதாமை நோக்கி, “ஆதாமே! நீர் உம்முடைய மனைவியுடன் இச்சோலையில் வசித்திரும். நீங்கள் இருவரும் இதில் விரும்பும் இடத்தில் விரும்பிய வற்றைத் தாராளமாகப் புசியுங்கள். ஆனால் இவ்விருட்சத்தை அணுகாதீர்கள்! அணுகினால் நீங்கள் இருவரும் உங்களுக்குத் தீங்கிழைத்துக் கொண்டவர்களாவீர்கள்!” என்று கூறினோம். “எனினும் (இப்லீஸாகிய) ஷைத்தான் அவ் விருவரையும் தடுக்கப்பட்டிருந்த விருட்சத் தையணுகித் தவறிழைக்கும்படிச் செய்து, அதை விட்டும், அவ்விருவரும் இருந்த மேலான நிலையிலிருந்தும் அவர்கள் வெளியேறும்படி செய்து விட்டான். ஆகவே, அவர்களை நோக்கி “உங்களில் ஒருவர் மற்றவருக்கு விரோதியாக இச்சோலையிலிருந்து நீங்கள் இறங்கி விடுங்கள்! “பின்னர் ஆதாம், சில சொற்றொடர்களைத் தன் இறைவனிடமிருந்து பெற்றுக் கற்றுக் கொண்டார். அவைகளைக் கொண்டு, அவர் பிராத்தனை செய்த வண்ணமாகவேயிருந்தார். அதனால் அல்லாஹ் அவரை மன்னித்து விட்டான். நிச்சயமாக அவன் மன்னிப்பவன். ஸுரா (2:35-37).

ஆதாமும், ஹவ்வாவும் (ஆதாம், ஏவாள்) வீழ்ச்சிக்கு முன்னர் குடியிருந்த இடத்தைக் குறித்து அரபிய வல்லுனர்களிடையே கருத்து வேறுபாடு நிலவுகிறது. அபு காசீம் அல்பல்க்கி மற்றும் அபு முஸ்லிம் அல்-இஸ்ஃபானி என்போர் பரதீசு (என்னும் ஏதேன் தோட்டம்) பூமியின் மீது இருந்ததாகவும்,

வீழ்ச்சி அல்லது இறங்குதல் என்பது குர்-ஆனில் ஒரு இடத்திலிருந்து வேறொரு இடத்துக்கு மாற்றுகை (அல்-இஹ்பாத்) செய்தல்: உ-ம் இப்ராஹீம் எகிப்துக்குப் போனான் என்பதாகப் பொருள்படும் என்கின்றனர். (2:16) ஆனால் அல்-ஜயை என்ற அறிஞர் பரதீசு ஏழாம் வானத்திலிருந்ததாகவும், “அங்கிருந்து விழுந்து விட்டதாகவும் அர்த்தம் கொள்கிறார்”.

ஆதாமின் கீழ்ப்படியாமையும், மீறுதலும், எதிர்ப்பும் கலகமும் ஏதேன் தோட்டத்தின் நடுவில் விலக்கப்பட்ட விருட்சத்தின் கனியைப் புசித்தான் என்பதில் குர்-ஆன் ஆதியாகமத்தின் வர்ணனைக்கு இசைந்திருக்கிறது என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். ஆனால் அது எவ்விதமான மரம் என்பதில் அரபு வல்லுனர்களிடையே ஐயப்பாடுகள் அநேகமிருக்கின்றன. இஸ்லாமியப் பாரம்பரியங்கள் ஐதீகங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு வேறுபட்ட விவரங்களும், விளக்கங்களும் அறிவிக்கப் படுகின்றன. அவற்றுள் சிலவற்றைக் காண்போம்:

1. இறைவனால் ஆதாமுக்கும் அவரது துணைவியாருக்கும் மறுக்கப்பட்ட ஒரு மரம் தானியக்கதிர் ஆகும். என்று இஸ்ஹாக், அப்துல் ரஸாக், இபின் உயைனா, இபின் அல்-முபாரக், அல்-ஹஸன்பின் அமாரா, மின்ஹல்பின் அம்ரு, ஸய்யீத்பின் ஜுபேர் மற்றும் இபின் அப்பாஸ் ஆகியோர் கூறுகின்றனர்.

2. விலக்கப்பட்டது கோதுமை மணி எனவும், அது ஒரு பசுவின் சிறுநீரக (கிட்னி) அளவு

பெரியதாகவும் வெண்ணையிலும் மெதுவாகவும், தேனிலும், மதுரமாகவும் இருந்தது என்று இபின்ஹமீத், சலாமா, இபின் இஸ்ஹாக், ஏமனிலுள்ள சிலரும், வஹாப்பின் முனாபி அல்-யாமனியும் கருத்து தெரிவிக்கின்றனர்.

3. அல்லாஹ்வின் தூதரை அணுகி அபுபக்கர் அல்-சாதிக் விசாரித்த பொழுது, “அந்த பாக்கியமான மரம் ஒரு தானியக்கதிரே” என்றுரைத்தாராம்.

4. “அழியாமை/சாவாமையைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காக தேவ தூதர்கள் உரசிக் கொண்டு போகிற மரம்” என்பதாக ஸலாமா, முஹம்மது பின் இஸ்ஹாக் மற்றும் யாக்கூப்பின் அதாபா முதலானோர் அபிப்பிராயப் படுகின்றனர்.

5. அது ஒரு அத்தி மரம் என்று முஜாஹித் மற்றும் கதாதா கூறுகின்றனர்.

6. அந்த மரத்தின் பழத்தைச் சாப்பிடுவோர் மலஜலாதிக்குச் செல்ல வேண்டும் எனவும், ஆனால் பரதீசில் எங்கும் எவ்வித அசுத்தமும் செய்யக்கூடாது என்பதாகவும் அல்-ரபிஇபின் உன்ஸ் வாதாடுகிறார்.

பிசாசு அல்லது ஷைத்தானின் நயவஞ்சகத்தினால் ஏமாற்றப்பட்டு அந்த மரத்தின் கனியைப் புசித்தனர் என்ற ஆதியாகமத்தின் வரலாற்றிற்கு குர்-ஆனும் ஒப்புதல் அளிக்கிறது.

ஷைத்தான் ‘ஏமாற்றினான்’ அல்லது தவறாக வழிகாட்டினான்’ என்று கூறுவதை “தூர்ப்போதனை செய்து, அவர்களைத் தேவ துரோகம் செய்ய

வைத்தான்” என்பது தான் உண்மையென இபின் அப்பாஸை மேற்கோள் காண்பித்து இபின்ஜுரைய்த் என்ற நிபுணர் விமர்சிக்கிறார்.

ஆதாம் தீர்க்க தரிசிகளில் ஒருவர் (ஏன்? எல்லாருக்கும் முந்தினவர்!) என்று குர்-ஆன் போதிப்பதாலும், அதே நேரத்தில் தீர்க்கதரிசிகள் தவறாதவர்கள் தவறு செய்ய முடியாதவர்கள் என்று இஸ்லாமியப் போதனைகள் இருப்பதாலும் ஆதாமின் பாவம்/வீழ்ச்சியைக் குறித்து ஒரு பெரும் சிக்கல் ஏற்படுகிறது. இப்பிரச்சனைக்குத் தீர்வு காணும் நெருக்கடியிலுள்ள வியாக்கியானிகள் ஆதாம் பாவம் செய்த வேளையில் தீர்க்கதரிசி அல்லவென்றும், அதன் பின்னர்தான் ஒரு தீர்க்கதரிசியானார், என்று கூறி நழுவி விடுகின்றனர்! ஆகிலும் இந்தக் கருத்தை எல்லாரும் ஏகமனதாக ஏற்றுக் கொள்வதில்லை மற்றும் சிலர், ஆதாம் ஆதிமுதலே தீர்க்கதரிசி தான் என்ற போதிலும் ஞாபகமறதியால் விழுந்து விட்டான் என்று விளக்கந் தருகின்றனர். அதாவது, உண்ணா நோன்பு இருப்பவர் அலுவலின் மிகுதியால் மெய்மறந்து புசித்து விடுவதைப் போல! வேறொரு விபரீதமான கூற்று என்னவென்றால் ஏவாள் புத்தி மயக்கம் ஏற்படும் வரை போதை மதுவூட்டவே, ஆதாம் பாவம் செய்து விட்டான்!

இதை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை: ஏனெனில் இது உண்மையாயிருப்பின் ஆதாம் மனஸ்தாபத்துடன் மன்னிப்புக் கேட்கவே. அல்லாஹ்வும் மன்னித்து விட்டார், என்ற குர்-ஆனின் தீர்ப்பு என்னாவது? ஏற்கனவே நாம் கண்டபடி.

“ஆதாம் சில சொற்றொடர்களை தன் இறைவனிடமிருந்து கற்றுக் கொண்டார். அவைகளைக் கொண்டு, அவர் பிரார்த்தனை செய்த வண்ணமாகவேயிருந்தார். அதனால் அவரை அல்லாஹ் மன்னித்து விட்டான். நிச்சயமாக அவன் மன்னிப்போனும் நிகரற்ற அன்புடையோனுமாயிருக்கின்றான். ஸுரா (2:37)

ஆதாம் மனந்திரும்பினான் என்று மூல பாஷையாகிய அரபியில் இருப்பதால் அவன் மனதாரப் பாவம் செய்தான் என்பதையே சுட்டிக் காட்டுகிறது. ஆனால் பரிசுத்த வேதாகமத்தில் அவன் ஏவாளின் மீது குற்றத்தை சுமத்த முயற்சித்தான் என்று காண்கிறோம்.

(அதற்கு அவர்கள்,) “எங்கள் இறைவனே! எங்களுக்கு நாங்கள், தீங்கிழைத்துக் கொண்டோம். “நீ எங்களை மன்னித்து எங்களுக்கு அருள் புரியாவிடில் நிச்சயமாக நாங்கள் நஷ்டமடைந்தவர்களாகி விடுவோம்.” ஸுரா (7:23)

என்பது தான் ‘ஆதாம் தம் (ரப்பிடமிருந்து) அல்லாஹ்விடமிருந்து வார்த்தைகளைப் பெற்றுக் கொண்டான்’ என்பதற்குரிய விளக்கம் என்று அபுஜஃபர் அத்தபரி, யூனுஸ் அப்த்அல்அலா, வஹாப் மற்றும் இபின்ஸையத் முதலானோர் கூறுகின்றனர்.

இதே சொற்றொடருக்கு, மூஸாபின் ஹாருன். அமர் பின்ஹமத், அஸ்பாத் மற்றும் அல்-ஸாதி ஆகியோர் தரும் விளக்கமாவது: “ஆதாம் கர்த்தரிடம்

கேட்டதாவது: நீவீர் உம்முடைய கரத்தினாலே என்னைப் படைக்கவில்லையா? அதற்கு மறுமொழியாக: “ஆம்” என்று இறைவன் பதில் தந்தார். “நீர் உம்முடைய ஆவியை எனக்குள் ஊதவில்லையா? என்று ஆதாம் அடுத்த கேள்விக்களைகளை தொடுத்தான். அதற்கும், ‘ஆம்’ என்ற பதிலையே பெற்றுக் கொண்டான். கர்த்தாவே, உமது இரக்கம் உமது கோபாவேசத்தை விட பெரிதல்லவா? என்று ஆதாம் சம்பாஷணையைத் தொடரவே, ஆம் என்ற பதிலே கிடைத்தது. ஓ! கர்த்தாவே நான் இவ்வாறு செய்யும்படி நீர் முன்பே தீர்மானித்திருந்தீரா? என்று கேட்டபொழுது, அதற்கும் ஆம் என்றே இறைவன் பதிலளித்தார். அப்படியானால் கர்த்தாவே நான் மனந்திரும்பி நல்வழி நடந்தால் மறுபடியும் என்னைப் பரதீசில் சேர்த்துக் கொள்வீரா? என்று விசாரிச்சுவே, அல்லாஹ் “சரி, அப்படியே ஆகக்கடவது” என்று கூறி ‘அவனது ஆண்டவன் அவனைத் தெரிந்து கொண்டு அவன் மனந்திரும்புதலை ஏற்றுக் கொண்டு, அவனை மன்னித்து, நல்வழியில் நடத்தினார்.”

வேறொரு விளக்கத்தை முகம்மது பின் பாஷர், அப்துல் ரஹ்மான் பின்மஹ்தி. சுஃப்யான், அப்துல் அஜீஸ் பின்ரஃபீ உபைத்பின் உமைர் முதலானோர் தருகின்றனர். “ஆண்டவனே” நான் செய்த இந்தப் பாவமானது, நீர் என்னைச் சிருஷ்டிக்கும் முன்பே உம்மால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட ஒன்றா அல்லது நானாகக் கண்டுபிடித்துத் தெரிந்து கொண்டவினையா?” என்று ஆதாம் அல்லாஹ்விடம் கேட்கவே, “நான் உன்னை உண்டாக்கும்முன்பே உனக்காகத் தெரிந்து

கொண்ட ஒன்றுதான்” என்று கூறவே. “அப்படியானால் என்னை மன்னித்தருள்க!” என்று ஆதாம் அல்லாஹ்விடம் கெஞ்சினான் ‘ஆதாம் அல்லாஹ்விடமிருந்து பெறப்பட்ட வார்த்தைகள் இவைகளே!’

இத்தனை வியாக்கியானங்களும், ஆதாம் துணிகரமாகப் பாவஞ் செய்ய தீர்மானித்தான் என்ற உண்மையையே உறுதிப்படுத்துகின்றனவேயன்றி அதனை மறுதலிக்கவில்லை. “மனிதர்களின் நடவடிக்கைகளைப் பற்றி ஆராய்ச்சியாளர்கள் தங்களுக்குச் சாதகமாக்கிக் கொள்ளும் வாக்கியங்கள் அநேகம் உண்டு: அவற்றுள் முதலாவது வருவது தான் ஆதாமின் கதை என்றும் இதைப்பற்றி ஏழுவிதமான கருத்துக்களை அல்லது அபிப்பிராயங்களைக் கூறலாம்” என்றும் அல்ஃபக்கிர் அல்ராஸி எண்ணினார்.

1. ஆதாம் கீழ்ப்படியாதவனாயிருந்தான்: கீழ்ப்படியாதவன் இரண்டு வழிகளில் பெரியதொரு பாவியாயிருக்கிறான். முதலாவதாக, குர்-ஆன் அறிவிக்கிற வண்ணமாக, உன்னதமானவருக்குக் கீழ்ப்படியாதவன் கட்டாயம் தண்டிக்கப்பட வேண்டும். “அல்லாஹ்வையும் அவரது ரசூலையும் அவமதிக்கிறவன் எதிர்க்கிறவன் நரக ஆக்கினைக்கு பாத்திரவனாயிருக்கிறான் என்று ஆண்டவன் தீர்ப்பளிக்கவில்லையா? இரண்டாவதாக ‘கீழ்ப்படியாதவன்’ என்ற வார்த்தை மிகவும் கீழ்த்தரமான, கொடிய பாவிகளுக்கே பொருந்தும்.

2. ஆதாமின் சரித்திரத்திலிருந்து, தூர்ப்போதனை

துராலோசனை, துர்ச் செய்கைக்குட்பட்டு கெடுக்கப்பட்டான் என்றால் அவனுக்குச் சரியான வழி நடத்துதல் இல்லை என்றாகிறது.

3. ஆதாம் மனம் வருந்தி, மனந்திரும்பினான் என்று கூறும் பொழுது, அவன் குற்றவாளி என்றாகிறது. ஏனெனில் குற்றவாளி தானே மனந்திரும்பவேண்டும் தனது குற்றத்தை உணர்ந்து. மனஸ்தாபப்பட்டு, தனது பாவங்களை அறிக்கை செய்கிறவனே மனந்திரும்பினவனாவான். அவ்வாறு அறிக்கை செய்யும்போதே, அதில் பொய்யையும் கலந்து கூறினாலோ, முழு உண்மையையும் கூறாமல் விட்டாலோ மறுபடியும் (பொய்யன் என்ற) குற்றவாளியாகிறான்.

4. அல்லாஹ்வினது கட்டளையால் எச்சரிக்கப்பட்டும். உங்களிருவருக்கும் நான் அந்த மரத்தை விலக்கவில்லையா: அந்த மரத்தினருகில் வராதிருப்பீர்களாக” என்று கூறவில்லையா? மறுக்கப்பட்டதையும், விலக்கப்பட்டதையும் மீறிச் செய்வதே பாவத்தின் அடிப்படைத் தன்மையாகும்.

5. அல்லாஹ்வின் வார்த்தைகளின்படி ஆதாம் மீறுதலுக்குட்பட்டவன். “அப்படியானால் நீர் மீறுகிறவர்களின் கூட்டத்திலிருந்து வந்தவர். ஆதாம் தன்னை அவ்வாறே பெயர் சொல்லி அழைத்துக் கொள்கிறான். தேவனே நாங்கள் முதலாவதாக எங்களுக்கு விரோதமாகவே அநியாயமாய் நடந்து கொண்டோம். மீறுகிறவன் சபிக்கப்பட்டவன்” மெய்யாகவே, ஆண்டவனின் சாபங்கள் மீறுகிறவனின் தலையில் இருக்கும்” என்பது அல்லாஹ்வின்

வார்த்தைகள். அல்லாஹ்வின் சாபத்துக்குள்ளானவன் ஒரு பெரிய படுபாவி.

6. அல்லாஹ் கிருபையாக இரங்கித் தனக்கு மன்னிப்பளிக்காதிருந்தால், தான் எல்லாவற்றையுமே இழந்தவர்களில் ஒருவனாக நிச்சயமாய் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று ஆதாம் தெரிவிப்பதிலிருந்து. தான் ஒரு பெரிய சண்டாளன் என்பதை ஆதாமே பிரகடனப்படுத்துகிறான்.

7. ஷைத்தானின் சூழ்ச்சியால், சதியாலோசனையால் ஏதேன் தோட்டத்திலிருந்து விரட்டியடிக்கப்பட்டபடியால் தனக்கு ஏற்பட்ட தாழ்வும், நிந்தையும் ஆதாம் மிகப் பெரிய தொருபாவி என்பதனை மெய்ப்பித்துக் காட்டுகிறது.

ஷைத்தான் எவ்விதமாக பரதீசாகிய ஏதேன் தோட்டத்துக்குள் நுழைந்து, பின்னர் ஆதாமைச் சோதிக்க முடிந்தது என்பதில் நிபுணர்களிடையே பல்வேறு அபிப்பிராயங்கள் நிலவுகின்றன.

“ஷைத்தான் தோட்டத்துக்குள் பிரவேசிக்க முயன்ற போது, பரதீசைக் காவல் பண்ணின தேவ தூதர்கள் அவனைத் தடுத்து நிறுத்தினர். பின்னர் அவன் மிருகங்களில் ஒன்றைக் கவர்ந்து கொள்வதற்காக அதிகப்பிரயாசப்பட்டான். ஒரு மிருகமாகிலும் அவனை ஏற்றுக் கொள்ள வில்லை. இறுதியாக, ஒரு சரீரமும், நான்கு அவயவங்களும் கொண்ட மிக அழகான, நடப்பவைகளில் மிகச்சிறந்த பிராணியாகிய சர்ப்பத்தினிடம் தந்திரமாகப் பேசித் தன் மாய வலைக்குள் சிக்க வைத்தான். அந்த

சர்ப்பம் அவனை விழுங்கி, தனது வயிற்றுக்குள் வைத்துக் கொண்டு, திருட்டளவில் தோட்டத்துக்குள் நுழைந்தது. தேவனால் விலக்கப்பட்ட விருட்சத்தினருகில் சர்ப்பம் வந்த பொழுது சர்ப்பத்தின் வாயிலிருந்து ஷைத்தான் வெளியேறி 'கிசு கிசு' என்று பேசிக்கொண்டு இருந்தான். அன்னுடைய நயவஞ்சகப் பேச்சுக்கு இரையாகி ஏவாள் அம்மரத்தின் கனியைப் புசித்துத் தன் கணவனுக்கும் கொடுத்தப் பாவிகளாயினர். இதற்குக் காரண கருவியாயிருந்த சர்ப்பமும் சபிக்கப்பட்டு, தனது நேர்த்தியான கால்களை இழந்து, வயிற்றினால் ஊர்ந்து நகர்ந்து மண்ணோடும் புழுதியோடும் தனது இரையைப் பிடித்து விழுங்கி, ஆதாமின் பிள்ளைகளுக்கெல்லாம் ஜென்ம விரோதியாகி விட்டது.”

அத்தபரி என்ற புத்தகத்தில் ஜமி அல்பைன் என்பவர் தமது நூலில் அல்ஹஸன் அபியஹ்யா, அப்துல் ரஸாக், அமர்பின் அப்துல் ரஹ்மான் பின் முஹாரிப், வஹாப்பின் முனா பிஃஹ் ஆகியோரை மேற்கோள் காட்டி அவர்கள் மூலமாய் பெற்ற வரலாற்றுச் சுருக்கமானது: “அல்லாஹ் ஆதாமையும் அவனது சந்ததியாரையும் பரதீசில் தங்கியிருக்க வைத்த பொழுது, அந்த மரத்தின் பழத்தைப் புசிப்பதற்கு அல்லாஹ் அவர்களுக்குச் சாபமும் மரணமும் நேரிடும் என்று தெளிவாகக் கூறியிருந்தார். அந்த மரத்தின் கிளைகள் விரிந்து ஏராளமான கனிகளைத் தந்து வந்தது. தேவ தூதர்கள் அந்த மரத்தின் பழங்களைச் சாப்பிட்டு சாஸ்வதமாக வாழ்ந்து வந்தனர். இதனையே இறைவன் மானிடர்க்கு அனுமதி

மறுத்திருந்தார். பிசாசு மனிதரின் வீழ்ச்சியை விரும்பின வேளையில், அவன் மிக அழகானதும் நேர்த்தியாய் நடக்கக் கூடியதுமான அல்லாஹ்வின் படைப்பில் மிகச் சிறந்த மிருகமாகிய சர்ப்பத்தினுள் புகுந்தான். சர்ப்பமானது தோட்டத்துக்குள் நுழைந்து அந்த மரத்தினருகில் வந்த பொழுது ஷைத்தான் சர்ப்பத்தினுள்ளிருந்து வெளிய வந்து ஆதாமுக்கும் அவன் மனைவிக்கும் தேவனால் விலக்கப்பட்டிருந்த அந்த மரத்தின் கனிகளில் சிலவற்றைப் பறித்து அங்கு வந்திருந்த ஏவாளிடம் காண்பித்து, “இதோ, இந்த மரத்தின் வனப்பைப் பார்; இதன் சுகந்த வாசனையை முகர்ந்து பார்: இந்தப் பழத்தின் அழகையும் கவர்ச்சியான வண்ணத்தையும் கண்டாயா! இது எவ்வளவு ருசியுள்ள பழம் தெரியுமா? இந்த பூங்கனி வனத்தில் உள்ள எல்லாக் கனி வர்க்கங்களிலும், இதுவே ஒப்பற்றதும் மிகவும் ருசியுள்ளதும் அதிகப் பயனளிப்பதுமாகும் என்று அவன் வர்ணித்து, வஞ்சகமாகப் பேசி, வசீகரித்த வேளையில் அவள் ஏமாந்து அதனை வாங்கிப் புசித்தாள்.

பின்னர் அப்பழத்தை ஆதாமிடம் கொண்டு போய் ஷைத்தான் தன்னை வசீகரித்தது போலவே பேசி ஆதாமையும் சம்மதிக்க வைத்தாள். அவனும் அதை வாங்கிப் புசித்தவுடன், அவர்களிருவரும் தங்கள் ஆதிமேன்மையையும் மகிமையையும் இழந்து, நிர்வாணிகளாக அலங்கோலமாக நின்றனர். உடனே அவர்களிருவரும் மரச்சந்துகளில் போய் ஒளிந்து கொண்டனர். “ஆதாமே, நீ எங்கேயிருக்கிறாய்?” என்று அல்லாஹ் கேட்கவும், “நீ வெளியே வர மாட்டாயா?” என்று அழைத்த பொழுதும் ஆதாம்:

“நாங்கள் உமக்கு முன்பாக நிற்பதற்கு மிகவும் தர்ம சங்கடமான நிலைமையிலிருக்கிறோம்; தலைக்குனிவுடன் நிர்வாணிகளாயிருக்கிறோம்” என்று உண்மை நிலைமையை வெளிப்படுத்தினான்.

அப்பொழுது அல்லாஹ், “நீ சிருஷ்டிக்கப்பட்ட இந்தப் பூமி சபிக்கப்பட்டிருப்பதாக; அதின் கனி மரங்கள் முட்செடிகளாக மாறுவதாக! ஓ! ஏவாளே நீயே தான் எனது அடிமையை ஏமாற்றி விட்டாய், நீ கர்ப்பந்தரிக்கும் போதெல்லாம் வெறுப்பும் சலிப்புமடைவாயாக; மரணக்கசப்புடன் பிள்ளை பெறுவாயாக! சர்ப்பத்தை நோக்கி, நீ எனது அடிமையைக் கெடுப்பதற்காக சபிக்கப்பட்ட இருளின் தூதனை உனக்குள் பிரவேசிக்க இடம் கொடுத்தபடியால், நீ முழுவதும் சபிக்கப்பட்டிருப்பாய். உனது கால்கள் வயிற்றுக்குள் மறைந்து கொள்ளும்: வயிற்றால் நகர்ந்து செல்வாய்; மண்ணே உனது ஜீவாதாரமாயிருப்பதாக! நீ மனிதருக்கெல்லாம் எதிரியாக இருப்பாய், அவர்களெல்லாரும் உன்னைப் பகைக்கவும் கடவார்கள். நீ மனிதருள் ஒருவரைக் காணும் போது அவரின் கால்களைக் கவ்விப் பிடிப்பாய்; அவர் உன் தலையை உடைப்பார்” என்று நியாயத் தீர்ப்பு வழங்கினார்.

இஸ்லாமிய சட்ட திட்டங்களில் மேதைகளான ஒரு சிலர், ஆதாமும் ஏவாளும் தோட்டத்தின் வாசலருகே நடந்து செல்கையில், அவர்களது வருகையை எதிர்பார்த்துப் பதுங்கியிருந்த பிசாசு அவர்களிடம் “முனு முனு” என்று பேச ஆரம்பித்து, அவர்களைப் பாவம் செய்ய வைத்தது என்று கூறிகின்றனர். இவ்வாறு

பல்வேறு அபிப்பிராயங்களும் அனுமானங்களும் நிலவுகின்ற போதிலும் குர்-ஆனில் ஒரு வசனம் ஆதாம் பாவிதானா என்ற சர்ச்சைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைப்பது போலிருக்கிறது.

எனினும் ஷைத்தான் அவர்களைக் கலைத்து, “ஆதாமே! அழிவில்லாத அரசாங்கத்தையும், நித்திய வாழ்க்கைக்குரிய ஜீவ விருட்சத்தையும் நான் உமக்கு அறிவிக்கவா?” என்று கேட்டான். முடிவில் அவ்விருவரும் தடுக்கப்பட்ட அதனைப் புசித்து விட்டார்கள். உடனே அவ்விருவரும் நிர்வாணமாகி, அவ்விருவரின் மானமும் வெளியாகவே, அச்சோலையின் இலைகளைக் கொண்டு, தங்களை மறைத்துக் கொள்ள முற்பட்டார்கள். ஆகவே ஆதாம் இப்லீஸின் கலைப்பில் சிக்கித் தவறிழைத்து தன் இறைவனுக்கு மாற செய்து, வழி தப்பி விட்டார். ஸுரா (20:120-121)

‘வழி தவறிவிட்டார்’ என்ற வார்த்தையின் மூலப்பதம் “தவறு” ‘பிழை’ என்பதாகும். தவறு(தல்) என்பது நேர்மையான, நாணயமான நடக்கைக்கு நேர் எதிர்பதமாகும் என்று அல்ராஸி அர்த்தப் படுத்துகின்றார். இது தனது சொந்த இச்சையின் படியே இழிவான, கீழ்த்தரமான வாழ்க்கைக்குத் தன்னை விற்றுப் போட்டவனின் பாவமாகும்.

ஏதேனில் ஆதாமுக்கு கொடுக்கப்பட்ட வாழ்க்கை சிலாக்கிய பாக்கியம் நிறைந்த சிறப்புடைய போற்றப்படத்தக்க, நற்பேறு அனைத்தும் ஒருங்கே கொண்ட, நிர்மலம் பெற்ற நிறைவான சுகமான சீரிய நல்வாழ்க்கை என்பதில் ஐயமில்லை, எனவேதான்

இறைவன் தெளிவான கட்டளை கொடுத்திருந்தார்.

ஆதலால் நாம் ஆதாமை நோக்கி, “ஆதாமே! நிச்சயமாக இவன் உமக்கும் உம்முடைய மனைவிக்கும் விரோதியாவான். உங்களிருவரையும் இச்சோலையிலிருந்து அவன் வெளிப்படுத்தி விடாது. நீங்கள் எச்சரிக்கையாக இருங்கள் இன்றேல், நீங்கள் கஷ்டத்திற்குள்ளாகி விடுவீர்கள்” என்று கூறினோம். “நிச்சயமாக நீங்கள் இதில் தாக்கீதமலும், வெயிலால் தாக்கப்படாமலும் இருப்பீர்கள்” “நிச்சயமாக நீங்கள் இதில், பசியாகவோ, நிர்வாணமாகவோ இருக்க மாட்டீர்கள்.” ஸுரா (20:117-119)

ஷைத்தானும் அவ்வாறே அந்த மரத்தின் கனியைப் புசிப்பதின் விளைவாக ஆதாமுக்கு நித்திய வாழ்வையும், இளைப்பாறுதலையும், ஆட்சியையும் வாக்குப்பண்ணினான். ஆக அல்லாஹ் கூறினதைப் போலவே இவன் கூறினதும் இருந்ததல்லவா? அந்த மரத்தைத் தொட வேண்டாம் என்ற நிபந்தனையை நிறைவேற்றுவதினாலே அல்லாஹ் தாம் விளம்பின பாக்கிய மெல்லாம் கிடைக்கும் என்று கூறியிருந்தார். ஆனால் ஷைத்தானோ, அல்லாஹ்வின் கட்டளையை மீறுவதினால். அந்த மரத்தின் கனியில் பங்கு எடுப்பதினால் இவைனைத்தும் கிட்டும் என்று சவாலிட்டான்! எத்தகைய முரண்பாடு!! அல்லாஹ் தனக்குப் பூரண அறிவும் ஞானமும் தந்துள்ள வரும், தன்னுடைய ரப்பும் (கர்த்தரும்) போதகரும், சகாயரும் என்று ஆதாம் ஐயம் நீங்க அறிந்திருந்தும், ஷைத்தான் தனக்கு ஜென்மவிரோதி என்று

கற்பிக்கப்பட்டிருந்த போதிலும் எவ்வாறு ஆதாம் அல்லாஹ்வின் வார்த்தையைத்தள்ளி, சாத்தானின் மாயக் கூற்றைத் தழுவிக்கொண்டான்? என்பது புரியாத புதிராக அல்லவா இருக்கிறது!!

ஆதலால், இஸ்லாமியப் பண்டிதர்கள் ஆதாமின் இந்தப் பயங்கரமான துணிகரமான மீறுதலை, தேவ துரோகத்தை எவ்விதம் களைவது என்று விளங்காமல் திகைக்கின்றனர். “ஆதாம் தன்ரப்புக்குக் கீழ்ப்படியாமல் மாறு(பாடு) செய்தார் (வழி விலகிச் சென்றார்)” என்ற குர்-ஆனின் வாக்கு ஆதாமை ஒரு ‘கலகம்’ செய்பவராக்குகிறது. கலகக்காரன் மாபெரும் பாவி, கடுந்தண்டனைக்குட்பட்டவன் என்றே குர்-ஆன் தீர்ப்பளிக்கிறது.

கிறிஸ்தவமும் பாவமும்

மனித வரலாற்றில் பாவம் கிரியை செய்கிறதை ஒளிவு மறைவின்றி கண்கூடாக யாவரும் காணலாம். தன்னுடைய இருதயத்தையும், மற்றவர்களின் சுபாவத்தையும் ஆராய்ந்து பார்க்கிற எந்த ஒரு மனிதனும் பாவம் எதார்த்தமாகவை உலகத்தில் இருக்கிறது என்பது மறக்க முடியாத உண்மையென கண்டுகொள்ளலாம். எல்லா மனிதரும், ஏன் தெய்வீக வெளிப்பாடுகளோ அல்லது ஆவிக்குரிய வெளிச்சமோ பெறாதவர்களும் கூட பாவத்தைப்பற்றிய உணர்வுடன் இருக்கின்றனர். உங்களுடைய குற்றங்களையும், குறைபாடுகளையும், தங்களிடம் எதிர்ப்பார்க்கப்படும் உயர்ந்த பண்புகளும் நீதிநெறிகளும் தங்களிடம் இல்லை என்பதை அறிக்கை செய்கின்றனர்.

அநேகர் கருதுகிறபடி பாவம் ஒரு வெட்கக்கேடான நடத்தை மட்டுமல்ல: ஆனால் அது நமது சிருஷ்டி கர்த்தராகிய தேவனிடமிருந்தும் அவர் நமக்கு வைத்திருக்கும் இலக்கினின்றும் விலகியிருப்பதாகும். இவ்வாறு இலக்கைத் தவறவிட்டு தேவனிடமிருந்து பிரிந்து ஜீவிப்பதால் தீமைக்கு நேராக வழிநடத்தப் படுவதுடன், நன்மையினின்றும் முற்றிலுமாக பிரிந்திருப்பதுமாகும்.

பாவத்தின் பலன் அல்லது அதன் வலிமை எவ்வளவு கொடுமையானது என்பதை இயற்கை மனிதன் புரிந்து கொள்ளவில்லை என்று அனுபவமே நமக்கு ருசப்படுத்துகிறது. அதே வேளையில் ஒரு விசுவாசியை தெய்வீக பிரமாணம் என்கிற ஆசிரியர் கிறிஸ்துவண்டை வழி நடத்துகிறது. பாவத்தின் வலிமையையும் அது எவ்வளவு நயவஞ்சகமாக மனிதனை துன்மார்க்கத்திற்கும் சீரழிவிற்கும் வழி நடத்துகிறது என்பதை ஒரு ஆவிக்குரிய மனிதன் அறிந்து கொள்ளும் கிருபையை கிறிஸ்து தந்திருக்கிறார். தனக்கு தேவ கிருபை எவ்வளவு அத்தியாவசியம் என்றும், தான் நீதிமானாக்கப் படுவதற்கு கிறிஸ்துவின் இரத்தம் இன்றியமையாதது என்றும் அவன் உணர்ந்திருக்கிறான்.

பாவம் என்பதற்கு பொதுவாக கொடுக்கக்கூடிய வேதாகம அர்த்தம் 1 யோவான் 3:4ல் காணப்படுகிறது. “நியாயப்பிரமாணத்தை மீறுகிறதே பாவம்” தேவன் அருளிய பத்துக்கட்டளையாகிய நியாயப்பிரமாணத்தை மீறுகிறதே பாவமாகும். அவற்றுள் எல்லாக் கட்டளையையும் கைகொண்டு ஒன்றிலே

தவறினாலும், எல்லாவற்றையும் மீறின தாகவே, பாவமாக கருதப்படும். இது மிக சிறிய தவறுதல்தானே என்று ஒரு பாவி சாக்குப்போக்கு சொன்னாலும்: ஆனால் அது தேவனுடைய பார்வையிலே மிகவும் அருவருப்பானதாகவும் கோபமூட்டுவதாகவும் இருக்கிறது.

உலகத்தினுள் பாவம் பிரவேசித்தல்

“ஒரே மனுஷனாலே பாவமும், பாவத்தினாலே மரணமும் உலகத்திலே பிரவேசித்தது போலவும் எல்லாமனுஷரும் பாவம் செய்த படியால் மரணம் எல்லாருக்கும் வந்ததுபோலவும் இதுவுமாயிற்று” என்று ரோமர் 5:12ல் வாசிக்கிறோம். மனித வாக்கத்தின் முதற்பிதாவாகிய ஆதாம் மீறுதலுக்குட்பட்டு பாவம்செய்த காரணத்தால் ஆதாமின் சந்ததியாராகிய எல்லா மனுஷரும் பாவிகளானோம் என்ற அர்த்தத்தில் பவுல் அப்போஸ்தலன் இதனை கூறுகின்றான். ஆதாமையும் ஏவாளையும் ஒரே மனிதனாகவே பாவித்து (ஆதி. 5:2) இவ்விதமாக “ஒரு மனுஷனாலே பாவமும்... மரணமும் எல்லாருக்கும் வந்தது” என்று பவுல் கூறுகின்றான். அப்போஸ்தலனுடைய நோக்கமும் குறிக்கோளும் என்னவென்றால் ஆதாமாகிய முதல் மனிதன் எல்லா மனுஷருக்கும் அல்லது மனித வாக்கத்திற்கும் பிரதிநிதியாக இருக்கிறான் என்பதேயாகும். எனவே தான் முதலில் ஏவாள் தான் வஞ்சிக்கப்பட்டு விலக்கப்பட்ட மரத்தின் கனியைப் புசித்தாள் என்றும் (1 தீமோ. 2:14). பின்னர் ஆதாம் தெரிந்தும் அதைப் புசித்து கட்டளையை மீறினான் என்றும் இங்கே குறிப்பிடப்படவில்லை.

ஒரு பாவமுமறியாதவனாக களங்கமற்றவனாக இருக்கிறான் என்றும், அக்கிரமங்கள் நிறைந்த கெட்டுப்போன சமுதாயத்தினுடைய சூழ்நிலைகள்தான் அவனைப் பாவம் செய்யத் தூண்டுகின்றன, அல்லது அவனை பாவியாக்குகின்றன என்று சில தத்துவ அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். ஆனால் தேவன் கூறும் உண்மை என்னவென்றால் மனிதன் பாவசபாவத்துடன் பாவியாகவே பிறக்கிறான் என்பதாகும். பிறவியிலேயே மனிதன் பாவி (சங். 51:5). சீர்கெட்டுப்போன சமுதாயம் அவன் பாவம் செய்வதற்கு மேலும் மேலும் தூபம் போடுகிறதே தவிர, அது அவனை ஒரு பாவியாக்குகிறதில்லை. ஏனென்றால், அவன் இயற்கையிலேயே இருதயத்தில் பாவசபாவ முள்ளவனாகத்தான் இருக்கிறான்.

பாவம் ஒரு சுதந்தரம் அல்லது பிறப்புரிமை

இயற்கையிலும் அனுபவத்திலும் நாமெல்லாரும் அறிந்த ஒரு உண்மை எந்த ஒரு சிருஷ்டியும் தன்னைப் போலவே தன் சந்ததியை ஜெனிப்பிக்கிறது என்றும் ஒரு இனம் வேறொரு இனத்தை பிறப்பிப்பதில்லை என்பதுமாகும். ஒரு பசுவானது ஆட்டையோ அல்லது வேறெந்த பிராணியையோ ஈனாது. ஆதலால்தான் கிறிஸ்துவும், “முட்செடிகளில் திராட்சப் பழங்களையும், முட்பூண்டுகளில் அத்திப் பழங்களையும் பறிக்கிறார்களா?” என்று கேட்டார்.

இதே இயற்கைப் பிரமாணம் அல்லது விதி மனிதனுக்கும் பொருந்தும். மனுக்குலத்தின் தந்தையாகிய ஆதாம் தன்னுடைய கீழ்படியாமையினாலே தன்னுடைய நீதியான

வாழ்க்கையையும் அந்தஸ்தையும் இழந்துபோய் விட்டான். அதற்கு தண்டனையாக அவன் ஏதேன் தோட்டத்தின் தூய்மையினின்று விரட்டியடிக்கப்பட்டு, தன்னுடைய பாவத்தினிமித்தம் சபிக்கப்பட்ட பூமியில் தஞ்சம் புகவேண்டியதாயிற்று. அங்கே அவன் பிள்ளைகளைப் பெற்றான். அவனுடைய சந்ததியாரில் ஒருவருக்கும் ஏதேன் தோட்டத்தின் அருமையும் பெருமையும் தெரியாது. இந்த பின் குலத்திலேதான் தாவீதும், “இதோ நான் தூர்க்குணத்தில் உருவானேன்: என் தாய் என்னைப் பாவத்தில் கர்ப்பந்தரித்தாள்” என்று புலம்புகிறான். பவுல் அப்போஸ்தலனும் ரோமர் 3:10-12ல் “அந்தப்படியே: நீதிமான் ஒருவனாகிலும் இல்லை; உணர்வுள்ளவன் இல்லை; தேவனைத் தேடுகிறவன் இல்லை; எல்லோரும் வழிதப்பி ஏகமாய் கெட்டுப் போனார்கள்; நன்மை செய்கிறவன் இல்லை; ஒருவனாகிலும் இல்லை” என்று அங்கலாய்க்கிறான்.

மனிதனுடைய வீழ்ச்சியையும் அவன் எவ்வாறு பாவத்தை சுதந்தரித்துக் கொண்டான் என்பதையும் பரிசுத்த வேதாகமம் போதிப்பதை அகஸ்டின் பின்வருமாறு விளக்குகின்றார்:

1. தேவன் முதல் மனிதனை தம்முடைய சாயலாகவே, தம்முடைய ரூபத்தின்படியே சிருஷ்டித்தார். அதாவது, நீதியையும் பரிசுத்தத்தையும் பற்றிய அறிவிலும், அழிவில்லாமல் சதா காலமும் தம்மைப்போல் வாழ வேண்டுமென்று உண்டாக்கினார். மற்ற ஜீவராசிகளின் மீதுள்ள பொறுப்பையும் தலைமையையும் மனுஷனுக்கே கொடுத்தார். நன்மையையோ தீமையையோ எதை வேண்டுமானாலும்

தெரிந்துகொள்ளும் உரிமையையும் சிலாக்கியத்தையும் ஆதாமுக்கே தேவன் கொடுத்திருந்தார்.

2. தனது சொந்த வழியை தெரிந்துகொள்ளும் சுயசித்தத்தை பெற்ற ஆதாம் பிசாசினால் சோதிக்கப்பட்ட வேளையில் ஆதாம் தவறானதைத் தெரிந்துகொண்டு பாவியானான். தான் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட உன்னத நோக்கத்திலிருந்து விழுந்துபோனான்.

3. அவனுடைய கீழ்ப்படியாமையின் விளைவாக, தன்னுடைய திவ்விய சுபாவத்தின் தோற்றத்தை முழுமையுமாக இழந்து, முற்றிலும் பாழாக்கப்பட்டான். இவ்விதமாக ஆவிக்குரிய மரணத்தை அடைந்து, அறவே நன்மை செய்ய இலாயக்கற்றவனானான். மேலும் அவன் சரீர மரணத்திற்கும் ஆளாகி எல்லாத் தீமைகளுக்கும் ஆளாகி நித்திய மரணத்தை சுதந்தரித்துக் கொண்டான்.

4. மனுக்குலத்தின் தலையாகிய ஆதாமின் காரியத்தில் எதெல்லாம் உண்மையாயிற்றோ, அவையனைத்தும் அவனுடைய சந்ததியாரின் வாழ்க்கையிலும் உண்மையாயிற்று. ஆக்கினைத் தீர்ப்புக்குள்ளாவனவர்களாகவும், தேவ சுபாவத்தின் அறிகுறி எதுவுமில்லாத வர்களாகவும், எல்லாப் பாவங்களையும் துணிகரமாக செய்யக் கூடியவர்களாகவும் மாறினார்கள்.

5. தனிப்பட்ட முறையில் சுதந்திரமாகப் பெற்றுக்கொண்ட இந்தக் கேடுபாடுகள்தான், பாவத்தின் செயல்பாடாக இல்லாவிட்டாலும் பாவத்தின் தன்மையும் சுபாவமுமாகும்.

6. ஆதாமின் பாவத்தின் விளைவாக அவன் தனக்கு ஆதியிலிருந்த நீதியையும் அந்தஸ்தையும் இழந்தது அந்தப் பாவத்திற்குரிய தண்டனைகள் ஆகும்.

7. மறுபிறப்படைதல் பரிசுத்த ஆவியானவரின் அற்புதமான செயலாகும். இது மனிதனால் தோன்றவில்லை, ஆனால் மனிதன் இதன் பயனைப் பெறுகிறான். விதிவிலக்கெதுவுமின்றி இது தேவனுடைய சித்தத்தோடும், அவருடைய அநாதீர்மானத்தோடும் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. இரட்சிப்பு கிருபையினாலே மாத்திரம் வருகிறது.

மனிதன் மீது பாவத்தின் பலன்

ஹக்ஸ்லி என்ற ஆங்கில விஞ்ஞானி பின்வருமாறு கூறுகின்றார். “மனிதரின் தோற்றத்திற்கு பரிணாமக் கொள்கையை ஆதாரமாகக்கொண்ட ஆராய்ச்சியைப்போல வேறெந்த ஆராய்ச்சியும் மனுக்குலத்திற்கு மாபெரும் ஆவிக்குரிய தீங்கையும் நஷ்டத்தையும் விளைவிக்கவில்லை. மனித வாக்கத்தின் இருள்மயமான வரலாற்றுப் பின்புலத்திலிருந்து மனிதனை ஒரு பயங்கரமான சக்தி ஆட்கொண்டிருக்கிறது என்றும், அது அவனுக்குள்ளேயிருந்து அவன் மீது ஆதிக்கம் செலுத்துகிறது என்றும் தெரியவருகிறது. மேலும் மனிதனுக்குள்ளேயிருந்து முடிவில்லாமல் புறப்படுகிற மாயத்தோற்றங்களுக்கும், மனோபீதிகளுக்கும், கவலைகளுக்கும், கண்ணிகளுக்கும் குருட்டாட்டத்திற்கும், பலட்சயப்படுத்தும் உணர்ச்சிகளுக்கும், சக்திகளுக்கும் ஆளாகி, அடிமைப்படுத்தப்பட்டு

அவனுடைய மாம்ச சரீரம் அல்லல்பட்டு அழிந்து கொண்டேயிருக்கிறது. ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக அவன் இவ்விதமாவே இருக்கிறான். தன் சக மனிதருடன் அவன் இவ்விதமாகவே இருக்கிறான். தன் சக மனிதருடன் சண்டையிட்டுக் கொண்டு உபத்திரவம் அடைந்து கொண்டும். பின்னர் தன்னுடைய பலாத்காரத்திற்கு ஆளாகி மாண்டுபோன மனிதர்களுக்காக ஒலமிடவும் கல்லறைகட்டவும் திரும்புகிறான்.”

ஒருவன் பாவத்தின் பலனைப் புரிந்துகொள்வதற்கு இவ்வளவு நீண்ட சாட்சி தேவையா? தனக்குள்ளேயே நோக்கிப்பார்ப்பான் என்றாலே இவ்வுண்மை தெளிவுடன் புலப்படுமல்லவா? அவனுக்குள்ளேயே பாவம் வாசம் செய்கிறது என்பதற்கு அவனுடைய சுவாஸம், சிந்தனைகளும், செயல்களுமே போதுமான சான்றுகளல்லவா?

மனுக்குலத்தின் நிலைமையை சற்று உற்றுநோக்கினாலே இவ்வுண்மை வெள்ளிடைமலையென புலப்படும். “அவர்கள் தங்களைக் கெடுத்து அருவருப்பான கிரியைகளைச் செய்துவருகிறார்கள்: நன்மை செய்கிறவன் ஒருவனும் இல்லை” என்று சங்கீதம் 14:1ம். “நாமெல்லாரும் ஆடுகளைப்போல வழிதப்பித்திரிந்து அவனவன் தன் தன் வழியிலே போனோம்” என்பதாக, ஏசாயா 53:6ல் தீர்ப்பளிக்கின்றான். தன்னுடைய வீழ்ச்சிக்கு முன்பாக ஆதாம் பெற்றிருந்த தேவ மகிமையின் சாயல் இப்பொழுது ஒரு மனிதனிடமும் இல்லையென்பது நிச்சயம்.

இப்பொழுது ஒவ்வொரு மனிதனுடைய வாழ்க்கையிலும் பாவம் குடிகொண்டிருக்கிறது என்பதற்கு ஒரு விவாதம்—பட்டிமன்றம் தேவையில்லை. மனிதனுடைய கெட்டுப் போன சுபாவத்தில் தேவனுடைய நீதிப் பிரமாணத்தை எந்தவிதத்திலும் நிறைவேற்ற முடியாது என்பதிலும், தன்னுடைய பாவத்திற்காக அல்லது குற்றத்திற்காக மனிதன் எவ்வளவாக நொறுங்கி வருந்தினாலும் அவன் பாவமே செய்கிறான் என்பதிலும் சந்தேகமேயில்லை. மனிதனுடைய வீழ்ச்சிக்கும் தோல்விக்கும் இதுவே அடையாளம். இதை மேற்கொள்வதற்கு அவன் தேவதயவால் பரிசுத்தாவியானவரின் உதவியை பெற்றுக்கொள்வதவசியம். அவன் தன்னைத்தானே நீதிமானாக்கிக்கொள்ளவும் முடியாது; தானாகவே தன் பெலத்திலே நீதியான கிரியைகளைச் செய்யவும் சக்தியற்றிருக்கிறான். எனவே, முதல் மனிதனுடைய வீழ்ச்சிக்கு முன்பாக அவன் பெற்றிருந்த மெய்யான நீதி நம்மில் எவரிடத்திலும் இல்லை என்பது மிகத் தெளிவாகப் புலப்படுகிறது.

மனிதனின் குற்றவியல் சரித்திரத்தை பார்க்குங்கால் மனிதன் தேவ சுபாவத்தை இழந்து தீய சுபாவத்தை சுதந்தரித்துக்கொண்டான் என்ற உண்மைக்கு எராளமான, முடிவான சான்றுகள் மலிந்து கிடப்பதைக் காணலாம். இதற்கு முதல் எடுத்துக்காட்டு ஆதாமுக்கும் ஏவாளுக்கும் பிறந்த மூத்த குமாரனாகிய காயீன் ஆகும். முதற் பிறப்பாகிய காயீன் தனது உடன்பிறப்பாகிய ஆபேலைக் கொன்று போட்டான். அவனை ஏன் கொன்றான்? அதற்குக் காரணம் காயீன் தீயவனாக இருந்ததுதானே?

“பொல்லாங்கனால் உண்டாயிருந்து தன் சகோதரனைக் கொலைசெய்த காயீன்” (1 யோவான் 3:12) என்று தேவனும் கூறுகிறார். நாம் ஏன் ஒருவரோடொருவர் சண்டையிட்டுக் கொள்கிறோம்? நம்முடைய சபாவத்தின் ஆழத்தில் பதுங்கியிருக்கிற தீய சபாவம்தானே இதற்குக் காரணம்? ஒரு தேசத்தார் இன்னொரு தேசத்தாரோடு போரிடக் காரணம் என்ன? இதற்குக் காரணம் என்னவென்றால் தனிப்பட்ட நபர்களுடைய பாவத்தின் பலனின் கூட்டுத்தொகை அல்லவா? தனி மனிதர்களின் பேராசையின் பெருக்கல் விகிதம் தான் தேச பக்தி என்ற போர்வையில் உலகப் போர்களுக்குக் காரணம் என்றால் பொய்யாகாது!

பாவத்தின் சம்பளம்

“நன்மை தீமை அறியத்தக்க விருட்சத்தின் கனியைப் புசிக்க வேண்டாம்: அதை நீ புசிக்கும் நாளில் சாகவே சாவாய்” என்று ஆதி. 2:17ல் தேவன் ஆதாமுக்குக் கட்டளை யிட்டிருந்தார். “பாவம் செய்கிற ஆத்துமாவே சாகும்” என்று எசேக்கியேல் 18:20லும் படிக்கிறோம். மேலும் ரோமர் 6:23ல் “பாவத்தின் சம்பளம் மரணம்” என்று பார்க்கிறோம். ஆதாமும் ஏவாளும் பாவம் செய்தவுடனே ஆவிக்குரிய மரணத்தை அடைந்தனர். அதாவது, தேவனாகிய கர்த்தரிடம் கொண்டிருந்த நெருங்கின ஐக்கியம், அந்நியோனியத்திலிருந்தும் உடனடியாக துண்டிக்கப்பட்டனர். அத்துடன் அவருடைய சமூகத்தைக் கண்டே பயந்து. ஓடி, ஒழிந்து கொண்டனர் (ஆதி. 3:8). மீறுதலின் விளைவாக அவர்களுக்கு சரீரத்தில் ஏற்பட்ட பெலவீனமோ,

அல்லது மனநோயோ அவர்களை பயந்து நடுங்கச்செய்தது. ஆண்டவருடைய கட்டளையாகிய, “அதை நீ புசிக்கும் நாளில் சாகவே சாவாய்” என்ற வாசகம் அவர்களுடைய உள்ளத்தின் செவிப்பறையைக் கிழித்துக் கொண்டிருந்தது. அவர்கள் இன்னது செய்வதென்று தெரியாமல் திகைத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

“அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியும்” என்பதற்கு ஈடாக ஒருவன் பாவம்செய்யும் போது அது பயங்கரமான விளைவை முகமுகமாக கொண்டு வருகிறது என்பதை எளிதில் கண்டுகொள்ளலாம். ஆனால் முதலாவது குடும்பம் தனக்கு அளிக்கப்பட்ட எல்லா சிலாக்கியங்களையும் இழந்துவிட்டதா? பாவத்தின் பலனாக இழந்துபோன பரதீசாகிய ஏதேன் தோட்டத்திற்கு மீண்டும் மனிதன் திரும்புவதற்குரிய நம்பிக்கையோ வாய்ப்போ ஏதாகிலும் உண்டா? மனிதனிலிருந்த தூய்மை அவனைவிட்டு நிரந்தரமாக நீங்கிப்பேயிற்றோ? இல்லை! ஏனென்றால் தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறார். அவருடைய அன்பில் இரக்கத்தின் ஐசுவரியம் உண்டு. அவரிடத்தில் மிகுந்த மன்னிப்பு உண்டு. துன்மார்க்கன் தன் பாவத்திலே மடிவதை (எவ்வளவேனும்) சகித்துக்கொள்ள முடியாத இரக்க உருக்கம் நிறைந்த அன்பின் தேவனாக இருக்கிறார். ஆதலால் ஆதி முதல் தேவனோடிருந்த இயேசு கிறிஸ்துவாகிய வார்த்தை என்பவர் மனுக்குலத்தில் மீட்பராகவும் இரட்சகராகவும் பரத்திலிருந்து இறங்கி வந்தார். தேவ அன்பின் முதல் செய்கை ஆதாம் ஏவாளின் நிர்வாணத்தை மிருகங்களின் தோல்களைக் கொண்டு மூடினதாகும்

(ஆதி. 3:23). இவ்வாறு செய்தமையால் பலியினாலே மீட்பு என்ற தத்துவத்தை உடன்படிக்கையை தேவன் துவக்கிவைத்தார்.

எங்கள் கடனானிகளுக்கு

நாங்கள்

மன்னிக்கிறது போல

எங்கள் கடன்களை

எங்களுக்கு மன்னியும்

இஸ்லாமில் பாவத்திற்கு நிவாரணம்

பாவ நிவாரணம் என்ற பொருளைப் பற்றி குர்-ஆனில் 14 வாக்கியங்கள் இருக்கின்றன. அதிகார வரிசைப்படி, முதலாவது வாக்கியத்தை 2:271ல் இவ்வாறு பார்க்கிறோம்.

நீங்கள் செய்யும் தானங்களை நீங்கள் வெளியாக்கினால் அதுவும் நன்றே, ஏனெனில் அது பிறரையும் தானம் செய்யும்படி தூண்டக் கூடும். ஆயினும் அதனை “நீங்கள் மறைத்தே, அதுவும் ஏழைகளுக்கு கொடுப்பது உங்களுக்கு மிகவும் நன்மை பயக்கும். மேலும் அது உங்களுடைய சில பாவச் செயல்களின் விளைவுகளை உங்களை விட்டுப் போக்கும்”. ஸுரா (2:271)

இஸ்லாமிய இறையியல் பண்டிதர்கள் பாவ நிவாரணத்தை பாவத்தை மூடுவது அல்லது திரை கொண்டு அதை மறைப்பது என்று பொருள்படும்படி விளக்குகின்றனர். இந்த விளக்கம் பழைய ஏற்பாட்டு கருத்திற்கு ஒத்ததாக இருக்கிறது. இஸ்லாமிலும் இருப்பதைப் போலவே யூத மார்க்கத்திலும்

ஒருவருடைய பாவங்களுக்கு மன்னிப்பு அல்லது நிவாரணம் பெறுவதற்கு அவருடைய நற்கிரியைகள் அதிக பங்கு வகுக்கின்றன. இந்த நற்கிரியைகளில் முதன்மையான இடத்தைப் பெறுவது ஜெபம்.

“பகலின் இருமுனைகளாகிய காலை, மாலைகளிலும், இரவின் நிலைகளிலும், நீங்கள் தவறாது தொழுது வாருங்கள். நிச்சயமாக நன்மைகள் பாவங்களைப் போக்கி விடும்”. ஸுரா (11:114)

அல்-தீர்மீதி ஒரு மேற்கோளில் அபிஅயூ இவ்வாறு சொல்வதாக கூறுகின்றார்: “பெண்ணொருத்தி என்னிடம் பேரிச்சம் பழம் வாங்க வந்தாள். நான் அவளை அணைத்துக் கொண்டு முத்தமிட்டேன். பின்னர் நான் முஹம்மதுவிடம் சென்று நடந்ததை அவருக்குத் தெரியப்படுத்தினேன். அவர் தன்னுடைய தலையை தொங்கவிட்டு நீண்ட நேரம் தியானத்தில் இருந்தார். அதன் பின்னர் மேற்கண்ட வசனத்தை உச்சரித்தார் (11:114) அதன் பொருளாவது அதிகாரப் பூர்வமான அனுதின ஐந்து வேளைத் தொழுகை பாவங்களை மன்னித்து நிவாரணத்தை சம்பாதிக்கிறது என்பதாகும்.

அவ்வேளையில் அருகில் இருந்த முஹம்மதுவின் நண்பர்கள். “ஓ, அல்லாஹ்வின் நபிகளே. இந்த கட்டளை இந்த மனிதனுக்கு மாத்திரமா அல்லது எல்லா மனிதருக்கும் உரியதா?” என்று விசாரித்தனர். “இது எல்லாருக்கும் உரியது” என்று பதிலளித்தார்.

அப்தல்லா என்ற வேறொருவர் தன்னுடைய பிரச்சினையை முஹம்மது நபிகளிடம் இவ்வாறு

கூறினார்: “ஒரு மனிதன் நபியை அணுகி” ஓ, அல்லாஹ்வின் நபியே, நான் ஊருக்கு வெளியே ஒரு பெண்ணைக் கண்டு. இச்சித்து என் ஆசையை நிறைவேற்றிக் கொண்டேன். ஆகிலும் அவளுடன் உடலுறவு கொள்ளவில்லை. இதோ நான் உமக்கு முன்பாக நிற்கிறேன். உம்முடைய விருப்பப்படி என்னை நியாயந்தீரும்” எனக் கூறினான். நபியின் அருகிலிருந்த உமர் சொன்னார்: நீ உன்னுடைய இரகசியத்தை உனக்குள்ளேயே வைத்திருப்பாயென்றால் அல்லாஹ்வும் அதை இரகசியமாகவே வைத்திருப்பார்! நபிகள் வேறொன்றும் கூறாததால், அந்த மனிதன் எழுந்து புறப்பட்டான். முஹமது அவனை அழைத்து. இந்த வசனத்தையே (தொழுகை செய்) குறிப்பிட்டு அவனை அனுப்பினார்.

அபுபக்கர் கூறினதை முஸ்லிம் மேற்கோள் காட்டுகிறது! “அல்லாஹ்வின் நபி கூறினதை நான் கேட்டேன். “அல்லாஹ்வின் அடிமையாக அவருடைய ஸ்தானத்தில் நிற்கும் எந்த மனிதனும் பாவம் செய்த பிறகு அல்லது கட்டளையை மீறினபிறகு இஸ்லாமிய சடங்கின்படி தன்னைக் கழுவி சுத்திகரித்து தினம் இருமுறை ஜெபத்திற்காக (துவா) எழுந்து நின்று அல்லாஹ்வின் மன்னிப்பை கோரும் எவரையும் அல்லாஹ் மன்னியாதிருக்க மாட்டார்!!

“ஒரு தீமையான காரியத்தை செய்து விட்டாலோ அல்லது தங்களுக்கே கேடு செய்து விட்டாலோ, அதை அல்லாஹ்வின் முன்பாக நினைவு கூர்ந்து அவரிடத்தில் தங்களுடைய பாவங்களுக்காக மன்னிப்பை வேண்டிக் கொள்ளும்போது அல்லாஹ்

மன்னியாதிருப்பாரோ? அறிந்தும் துணிகரமாக தங்கள் பாவங்களிலேயே நிலைத்திராமல் அதற்காக மனஸ்தாபப்படுவோர்க்கு, அல்லாஹ்வைப் போல மன்னிப்பதற்கு வேறு யாருண்டு!” என்பதாக கீழ்வரும் வசனம் (3:135) கூறுகிறது.

“அன்றி, அவர்கள் யாதொரு மானக்கேடான காரியத்தைச் செய்து விட்டாலும் அல்லது ஏதும் பாவமிழைத்துத் தங்களுக்குத் தாங்களே தீங்கிழைத்துக் கொண்டாலும், உடனே அல்லாஹ்வை நினைத்து அவனிடமே தங்களுடைய பாவங்களை மன்னிக்கத் தேடுவார்கள். அல்லாஹ்வும் அவர்களை மன்னித்து விடுவான். அல்லாஹ்வையன்றி, இத்தகையோரின் குற்றங்களை மன்னிப்பவன் யார்? ஸுரா (3:135).

ஒவ்வொருவரின் நன்மை தீமைகளையும், அன்றைய தினம் எடை போடுவது திண்ணம். ஆகவே, எவர்களுடைய நன்மையின் எடை கணத்ததோ அவர்கள் தாம் நிச்சயமாக சித்தி பெறுவார்கள். எவர்களுடைய நன்மையின் எடை கணம் குறைந்து இலேசாக இருக்கின்றதோ அவர்கள், நம்முடைய வசனங்களுக்கு மாறு செய்ததால் தங்களுக்குத் தாமே தீங்கிழைத்துக் கொண்டவர்கள் ஆவர். ஸுரா (7:8-9)

இவ்வாறு ஒருவரது கிரியைகளை நிறுத்துப் பார்க்கின்ற விஷயத்தை வியாக்கியானம் செய்யும்பொழுது அல்-ராஸீ இரண்டு காரியங்களை குறிப்பிடுகின்றார்.

1. உயிர்த்தெழுதலின் நாளிலே அல்லாஹ் தம்முடைய தராசை எல்லாரும் காண வைப்பார். அதில் இருபக்கமும் இரு தட்டுகளும் நடுவில் அளவு முள்ளும் வைத்திருப்பார். தராசின் ஒரு தட்டில் மனிதருடைய நற்செயல்களையும் மறுதட்டில் தூர்ச் செயல்களையும் வைத்து நிறுப்பார்.

விசுவாசியினுடைய கிரியைகள் மிகச் சிறந்தவையாதலால் நிச்சயமாகவே அவனுடைய நற்கிரியைகள் அவனுடைய தீமையான செய்கைகளைவிட அதிக கனமாக இருக்கும்: அவைகளே ஜெயிக்கும்” என்பதாக இபின் அப்பாஸ் கூறியிருக்கிறார்.

கிரியைகள் எவ்வாறு நிறுத்துப் பார்க்கப்படும் என்பதற்கு பலவிளக்கங்களை கொடுக்கப்படுகின்றன. அவற்றுள் ஒரு விளக்கமாவது. விசுவாசிகளினுடைய நற்கிரியைகள் கவர்ச்சியாகவும், அழகாகவும் தோற்றமளிக்கும். ஆனால் அவிசுவாசிகளுடைய கிரியைகள் வெட்கக் கேடானவைகள். ஆனதால் அவை அவலட்சனமாக தோற்றமளிக்கும். அவையே நிறுத்துப் பார்க்கப்படும். இன்னொரு விளக்கமாவது. மனிதருடைய கிரியைகள் நல்லவையும் பொல்லாதவையும் தனித் தனிதாள்களில் எழுதப்பட்டிருக்கும். அந்த தாள்கள்தான் நிறுத்துப் பார்க்கப்படும்.

2. இவ்வாறு தராசு கொண்டு நிறுத்துப்பார்ப்பதின் நோக்கம் நீதியை வெளிப்படுத்துவதும் நியாயத் தீர்ப்பை வழங்குவதுமாகும் என்று முஜாஹித், அல்தஹக் மற்றும் அல்-அமஷ் என்பவைகளினின்றும்

எடுக்கப்பட்ட கருத்து ஆகும். முஹம்மது நபியிடம் உயிர்த்தெழுதலின் நாளில் எவ்வாறு நிறுக்கப்படும் என்று கேள்வி கேட்டதற்கு, “பதிவேடுகளே! என்றார். தராசினுடைய முள் எவ்வளவு நீளமாக இருக்கும் தட்டுகள் எவ்வளவு பெரியவைகளாக இருக்கும் என்ற கேள்விகளுக்கு ஒரு வினோதமான பதில் அளிக்கப்பட்டது. பரலோகமும் பூலோகமும் ஒரு தட்டில் வைக்கப்பட்டாலும் அவற்றிற்கு போதுமான இடம் இருக்கும் என்றும்: ஜிப்ரயீல் தூதன் (காபிரியேல்) அந்த தராசைப் பிடித்துக் கொண்டு அந்த முள் ஆடுவதை கவனிப்பதற்கு வசதியான தேவையான இடம் இருக்கும்” என்பதாக அப்துல்லா இபின்சலாம் கூறுகின்றார்.

நிறுக்கின்ற முறை எவ்வாறிருக்கும் என்ற கேள்விக்கு, அல்லாஹ்வின் தூதர் சொல்கின்றார்.

மறுமைநாளில், சரியான தாரசையே நாம் நாட்டுவோம். யாதோர் ஆத்மாவுக்கும், யாதொன்றைக் குறைத்தோ, கூட்டியோ அதனையும் நிறுக்கக் கொண்டு வருவோம். கணக்கெடுக்க நாமே போதும். வேறொருவரின் உதவியும் நமக்குத் தேவையில்லை. ஸுரா (21:47)

மேலும் வியாக்கியாணிகள் கூறுவதாவது: “இருதயத்தின் எண்ணங்களை நிறுப்பதற்கு ஒரு தராசும், வெளியரங்கமான கிரியைகளை நிறுப்பதற்கு வேறொரு தராசும் இருக்கும் என்கின்றனர்.”

தாலுது தன் இறைவனிடம் இந்த தாரசைக் காட்டும் படியாக கேட்டதாகவும் அவர் கருணை

கூர்ந்து காண்பித்த பொழுது அவன் அப்படியே மயக்கம் போட்டு விழுந்து விட்டதாகவும் அல்ஃப்கர் அல்ராஸீ என்பவர் தற்காலத்தில் நிலவும் கதை ஒன்றினைக் கூறுகிறார். தாலூது மயக்கம் தெளிந்து எழுந்தவுடனே, “ஓ, என் தேவனே உம்முடைய தராசை நற்கிரியைகளால் எந்த மனுஷன் நிரப்ப முடியும்?” என்று கேட்டானாம். அதற்கு அல்லாஹ் அளித்த விடையாக. “ஓ, தாலூதே நான்’ என் வேலைக்காரனிடம் பிரியமாயிருப்பேன் என்றால் நானே கனிகளால் அல்லது இலாபங்களால் வெறும் தராசை நிரப்பி விடுவேன் என்று பதிலளித்தாராம்.

ஹுதைஃபா கூறினதாக பிலால் பின்யஹ்யா மேற்கோள் காட்டுகிறதாவது, “காபிரியேல் தூதரே, உமக்கு சமாதானம் உண்டாவதாக, உயிர்த்தெழுதலின் நாளிலே நீர் தான் தராசுகளுக்கு பொறுப்பாக இருப்பீர். அப்பொழுது அல்லாஹ் உம்மிடம். “ஓ, காபிரியேலே அவர்களுக்குள்ளே நிறுத்துப் பார்த்து நெருக்கப் பட்டவர்களுக்கும், ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்கும் சரியாக ஈடு செய்வாயாக, ஒடுக்குகிறவனுக்கு நற்கிரியைகள்’ ஒன்றுமில்லாவிடில் அவனால் ஒடுக்கப்பட்டவனுடைய துர்க்கிரியைகளை அவனுடைய தட்டிலே வைப்பாயாக: அப்பொழுது ஒடுக்கப்பட்டவன், நீதிமானாகவும் ஒடுக்கினவனுடைய பாரமும் பளுவும் மலைகளைப் பார்க்கிலும் கனமுள்ளதாகவும் இருக்கும்” என்றாராம்.

அபுஜாஃபர் என்பவர் முஹம்மது சொன்னதாக குறிப்பிடுகிறார்: “ஒருவருடைய தலை சிறந்த சன்மார்க்க நடத்தைக்கு மேலாக எடையுள்ள எதுவுமே தராசில் வைக்கப்படமாட்டாது.”

கடைசியாக மேற்கூறியவைகளின் சாராம்சமாக முஹம்மத் பின்ஸாத் இபின் அப்பாஸை மேற்கோள் காட்டுவதைக் காணலாம். “யாரெல்லாம் தங்களுடைய தீய செய்கைகளுக்கு மேலாக நற்செயல்களை வைத்திருக்கின்றனரோ அவர்களுடைய தட்டு தராசில் கீழ் இறங்கும். அன்னாரது நற்செயல்கள், அவரது தீய செய்கைகளையெல்லாம் ஒன்றுமில்லாமல் முறியடித்து அவற்றின் பளுவை நீக்கி விடும். ஆனால் யாரெல்லாம் தங்களுடைய நற்கிரியையை தூர்க்கிரியைகளினால் மூடி விடுகிறார்களோ, அவர்களுடைய நற்கிரியைகளின் தட்டு மேலெழும்ப தூர்ச் செயல்களின் தட்டு கீழிறங்கும். அவன் நரகத்தின் மகன் அவனுடைய தூர்ச்செயல்கள் நற்செயல்களை மேற்கொண்டுவிட்டன.”

தேவ பக்தியே பாவங்களுக்கு நிவாரணமளிக்கிறது

விசுவாசிகளே! நீங்கள் அல்லாஹ்வுக்கு பயப்படுவீர்களாயின், அவன் உங்களுக்கு கண்ணியத்தையளிப்பான் அன்றி, அதனை உங்கள் பாவங்களுக்குப் பரிகாரமாக்கி உங்களை மன்னித்து விடுவான்: ஏனென்றால், அல்லாஹ் மிக மகத்தான அருளுடையோன். ஸுரா (8:29)

தேவ பக்தியின் பிரதி பலன் மூவகைப்படும் என்பதாக இதிலிருந்து அறிகிறோம்.

1. அவர் உன்னை சிறந்தவனாக்குகிறார் அல்லது உயர்ந்த அந்தஸ்தில் வைக்கிறார். இந்த சிறப்புத் தன்மையைக் குறிப்பிடும் பதத்தை இஸ்லாமிய சட்ட

நிபுணர்கள் இவ்வாறு அர்த்தப்படுத்துகின்றனர். நல்லாரையும் பொல்லாரையும் அல்லது நீதிமாண்களையும், துன்மாண்களையும் இனங்கண்டு அவர்களை இரு குழுக்களாகப் பிரித்துப் பார்க்கின்றனர். தேவ பக்தியுள்ளவர்களுக்கு அல்லாஹ் மேன்மேலும் அறிவையும் நடத்துதலையும் தருகின்றார்: அவர்களுடைய இருதயங்களையும் நெஞ்சங்களையும் மகிழ்ச்சியால் நிரப்பி அவர்களுடைய இருதயங்களிலிருந்து பகை, குரோதம், வன்மம் முதலான தூர்க் குணங்களை நீக்கி விடுகின்றார்.

2. அவர் உன்னுடைய தூர்கிரியைகளை, அதாவது நீ செய்த எல்லாக் கருமங்களையுமே மூடிப் போடுகிறார்.

3. அவர் உன்னை மன்னிப்பார். நீதியின் மேல் பசி தாகமுள்ளவர்கள் பாக்கியவான்கள். அவர்கள் திருப்தியடைவார்கள்.

இஸ்லாமில் பாவ மன்னிப்பு

குர் - ஆனின் பகுதிகளை நாம் கூர்ந்து கவனிக்கின்ற பொழுது, பாவ நிவாரணத்திற்கும், பாவ மன்னிப்புக்கும் ஒரு பெரிய வேறுபாடு இருப்பதைக் காணலாம். இஸ்லாமிய வியாக்கியானிகள், பாவ நிவாரணம் என்பதற்கு இந்த உலகில் இருக்கும்பொழுது தீய செயல்களை மூடி மறைப்பதென்றும், பாவ மன்னிப்பை உயிர்தெழுதலின் நாளிலே பாவங்களை நீக்கி விடுதல் என்றும் அர்த்தப்படுத்துகின்றனர்.

நற்செயல்களும் பாவ மன்னிப்பும்

பாவங்கள் மன்னிக்கப்படுதல் ஒருவரது நற்செயல்களைச் சார்ந்திருக்கிறது என்பதாக இஸ்லாமின் போதனைகள் நமக்கு அறிவிக்கின்றன.

...மறுமையில் கேட்கப்படும் கொடிய கேள்விகளைப் பற்றி, எந்நேரமும் பயந்து கொண்டுமிருப்பார்கள். எத்தகைய இன்னலையும் பொறுமையுடன் சகித்துக் கொள்வார்கள் தொழுகையையும் கடைப் பிடித்தொழுகுவார்கள்: நாம் அவர்களுக்கு அளித்தவற்றிலிருந்து இரகசியமாகவும், பராசியமாகவும் நல்வழியில் செலவு செய்வார்கள்: நன்மையைக் கைக் கொண்டே தீமையைத் தவிர்த்து விடுவார்கள். நிலையான சுவனபதிகளில் நன்னடத்தை யுடைவர்களும். இவர்களுடைய துணைவர்களும் இவர்களுடைய சந்ததிகளும் நுழைந்து விடுவார்கள். ஸுரா (13:21-23)

“நீ ஒரு தவறான தீய செயலை செய்திருப்பாயென்றால், உடனே அதைப் பின் தொடர்ந்து நல்ல செயலையும் செய்து விட்டால், முந்தினதை இல்லாமல் அழித்து விடலாம்!” என்பதாக முஹம்மதுநபி, மூஅத்பின் ஜபல்லிடம் கூறினதாக சொல்லப்படுகிறது.

“அவர்கள் அளித்த உதவியின் பலனை இழந்து போனதாகவும் அவர்கள் அநியாயமாக நடத்தப்பட்டபொழுது பொறுமையாகவும் கிருபையாகவும் இருந்தார்கள்” என்று அவர்களுடைய நற்கிரியைகளை வர்ணிக்கின்ற வேளையில் அல்ஹஸனும் கூறுகின்றார்.

“நற்கிரியைகள் இல்லாத பட்சத்தில் இரத்த சம்பந்தமான வாரிசுகளும் பயனற்றவர்களாகி விடுகின்றனர் என்பதனை அல்லாஹ்வும் தெளிவு படுத்தியிருக்கிறார்”, என்று ஸுஜாத் கூறியுள்ளார்.

“விசுவாசமும் கீழ்ப்படிதலுமுள்ளோர்க்கு பிரதிபலனாக தங்கள் குடும்பங்களையும் ஏதேன் தோட்டத்தில் தங்களுடன் வைத்துக் கொள்வதற்கு அல்லாஹ் வழி வகை செய்கின்றார்” என்று இபின் அப்பாஸ் சொன்னதாக அல்வஹிதியும் அல்பு ஹாரியும் மேற்கோள் காட்டுகின்றனர். இதனுடைய பொருள் என்னவென்றால், நற்பண்புகளையும், நற்கிரியைகளையும் உடைய ஒருவரது கீழ்ப்படிதலினாலே அவரைச் சேர்ந்தவர்களும் (குடும்பத்தினரும்) அவருடன் அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தங்களுடைய நற்கிரியைகளின் நிமித்தமாக பரதீசுக்குள் பிரவேசித்திருப்பார்கள் என்றால் அதில் என்ன மேன்மையுள்ளது? ஏனெனில், நற்கிரியைகளையுடைய ஒவ்வொருவரும் இயல்பாகவே பரதீசுக்குள் பிரவேசிக்கும் தகுதியை பெற்றிருக்கின்றனர். ஆனால் தங்கள் தலைவருடைய நற்கிரியைகளினாலே தாங்களும் தோட்டத்துக்குள் பிரவேசிக்கும் அனுமதி தான் அவர்களுக்கும் புகழ்ச்சியாகும்!

நோன்பும் பாவமன்னிப்பும்

.... அல்லாஹ்வுக்கு பயந்து நடக்கும் ஆண்களும், பெண்களும், தானம் செய்யும் ஆண்களும் பெண்களும், நோன்பு நோற்கும் ஆண்களும் பெண்களும், தங்கள் கற்பைக் காத்துக் கொள்ளும் ஆண்களும் பெண்களும், அல்லாஹ்வை அதிகமாத்

துதி செய்யும் ஆண்களும் பெண்களும் ஆகிய இவர்களுக்கு, அல்லாஹ் மன்னிப்பையும் மகத்தான கூலியையும் சித்தப்படுத்தி வைத்திருக்கின்றான்” ஸுரா (33:35).

“யாதொரு விசுவாசியைக் கொலை செய்வது எந்த விசுவாசிக்கும் ஆகுமானதல்ல. தவறாகவன்றி, உங்களில் எவரேனும் யாதொரு விசுவாசியைத் தவறுதலாகக் கொலை செய்துவிட்டால். அதற்குப் பரிகாரமாக விசுவாசியாகிய ஓர் அடிமையை விடுதலை செய்ய வேண்டும். அவன், உங்களுடன் உடன்படிக்கை செய்து கொண்ட இனத்தவரில் உள்ளவனாக இருந்தால் அவனுடைய குடும்பத்தாருக்கு நஷ்ட ஈட்டைச் செலுத்துவதுடன், விசுவாசியான ஓர் அடிமையை விடுதலை செய்ய வேண்டும். இவ்வாறு பரிகாரம் செய்வதற்கு வேண்டிய பொருளை எவரேனும் அடைந்திராவிட்டால் அவர், அல்லாஹ்விடம் தன் குற்றத்தை மன்னிக்கக் கோரி, இரண்டு மாதம் தொடர்ச்சியாக நோன்பு நோற்க வேண்டும். அல்லாஹ் நன்கறிந்தோனும் ஞானமுடையோனுமாயிருக்கின்றான். ஸுரா (4:92)

இவ்விதமான பரிகாரம் கொடுக்கப் பட்டதற்கான முகாந்தரம் இவ்வாறு வருணிக்கப்படுகிறது. ஹுத் என்ற போர்க்களத்தில் அல்லாஹ்வின் நபிகளுடன் ஹுதை ஃபாஇபின் அல்யாமனும் போர் செய்கின்ற வேளையில் சில முஸ்லீம்கள் தவறுதலாக ஹுதைஃபாவின் தகப்பனாராகிய அல்யாமனை அவிசுவாசிகளில் ஒருவராகக் கருதி தங்கள் பட்டயங்களால் அடித்துக் கொன்றுவிட்டனர்.

அவ்வேளையில் ஹுதைஃபா, 'அவர் என்னுடைய தந்தை' என்று எவ்வளவோ கூச்சலிட்ட போதிலும், அவருடைய அலறலின் அர்த்தத்தை உணராமல், அவர் மரித்தபின் தான் தங்கள் குற்றத்தை உணர்ந்தனர். அப்பொழுது, "அல்லாஹ் உங்களுக்கு மன்னிப்பருள்வாராக: அவர் சர்வ இரக்கமுள்ளவர்" என்று ஹுதைஃபா பெருந்தன்மையுடன் பொறுமையாக இருந்த அரிய நிகழ்ச்சியைக் கேள்விப்பட்ட நபிகள் அவரை அதிகமாக மதித்து இந்தப் பிரமாணத்தை ஏற்படுத்தினார் என்று உர்வாபின் அல்-ஜுபைர் கூறுகின்றார்.

இந்த வாக்கியம் கொடுக்கப்பட்டதற்கு வேறொரு வரலாற்றுப் பின்புலமும் உண்டு. வேறொரு யுத்த களத்தில் அபுஅல்-தார்தா தன் சகாக்களைவிட்டு சற்று ஒதுங்கின வேளையில், அங்கொரு ஆட்டிடையன் தன் ஆடுகளை மேய்த்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தார். அவனை அவிசுவாசியென்று எண்ணி ஓடிப் போய் தன் பட்டயத்தால் தாக்கினார். அவனோ, "அல்லாஹ்வைத் தவிர வேறொரு தெய்வம் இல்லை" என்று சப்தமாக கூறினபோதிலும் அவனைக் கொன்று அவனுடைய ஆடுகளையும் விரட்டியடித்தார். சிறிது நேரத்தில் அவர் தனது மனச் சமாதானத்தை இழந்தவராக மன வியாகுலம் அடைந்தார். உடனே நபிகளிடம் சென்று தன் செயலை அறிக்கை செய்தார். அவருக்கு ஆத்ம சாந்தி அளிக்கின்ற விதத்தில், "கொல்லப்பட்டவன் ஒரு விசுவாசியா இல்லையா என்று அவருடைய இருதயத்தை நீர் பார்த்ததுண்டா? ஆதலால் ஆறுதல் அடைவீராக" என்று நபிகள் கூறினதாகவும் அபு அல்-

தார்தா மனம் வருந்தி தன் பாவத்தை அறிக்கை செய்தபொழுது இவ்வசனம் கொடுக்கப்பட்டதாகவும் கூறப்படுகிறது.

மேலும் குர்ஆனில் எழுதப்பட்டிருப்பதாவது.

“உங்கள் வீணான சத்தியங்களைக் கொண்டு, அல்லாஹ் உங்களைக் குற்றம் பிடிப்பதில்லை. எனினும், யாதொன்றை உறுதிப்படுத்த நீங்கள் செய்யும் சத்தியத்தைப் பற்றி அதில் தவறு செய்தால் உங்களைப் பிடிப்பான். அதில் தவறேற்பட்டுவிட்டால், அதற்குப் பரிகாரமாவது: நீங்கள் உங்கள் குடும்பத்தினருக்குக் கொடுத்துவரும் ஆகாரத்தில், மத்தியதரமான ஆகாரத்தைப் பத்து ஏழைகளுக்கு அளிக்க வேண்டும். பரிகாரமாகக் கொடுக்கக் கூடிய இவைகளில் எதனையும் எவனும் பெற்றிருக்காவிடில், அவன் மூன்று நாட்கள் நோன்பு நோற்க வேண்டும். நீங்கள் அல்லாஹ்வுக்கு நன்றி செலுத்தும் பொருட்டு, அவன் தன்னுடைய வசனங்களை, இவ்வாறு உங்களுக்கு விவரித்துக் கூறுகின்றான். ஸூரா (5:89)

அல்ஃபக்கிர் அல்ராஸீ இந்த வசனம் அல்லது சட்டம் கொடுக்கப்பட்டதற்கான காரணத்தை பின்வருமாறு விளக்குகின்றார். முஹம்மதுவின் தொண்டர்களில் சிலர் அன்னவஸ்திரம் இன்றி துறவிகளைப் போல ஜீவிப்போம் என்று சபதம் எடுத்துக் கொண்டதாகவும் அதனைக் கேள்வியுற்று நபிகள், அவர்கள் அவ்வாறு செய்யக் கூடாதென தடைவிதித்தபொழுது, அவர்கள், “அப்படியானால், ஓ அல்லாஹ்வின் தீர்க்கதரிசியே, நாங்கள் எடுத்த சபதத்திற்கும், பொருத்தனைக்கும் என்ன செய்வோம்?

என்று கேட்டபொழுது இந்த வசனம்
கொடுக்கப்பட்டது.

புண்ணிய யாத்திரையும் பாவமன்னிப்பும்

“மெய்யாகவே ‘ஸஃபா’மலையும் ‘மர்வா’ மலையும் அல்லாஹ்வின் ‘மார்க்க அடையாளங்களில்’ உள்ளவையாயிருக்கின்றன. ஆகையால், எவர்கள் அவ்வீட்டை (கஅபா) ‘ஹஜ்ஜு’ அல்லது உம்ரா செய்தார்களோ அவர்கள், அவ்விரண்டையும் சுற்றி வருவது குற்றமல்ல. ஆகவே, எவரேனும் தாமாகவே நன்மையைச் செய்தால், நிச்சயமாக அல்லாஹ் நன்றியறிந்தவனாகவும். அவர்களுடைய செயலை நன்கறிந்தவனாகவும் இருக்கின்றான். ஸுரா (2:158)

இஸ்லாம் உதயமாவதற்கு முன்னர் அல்ஸஃபா மலையில் ஓர் விக்கிரகமும் அல்மர்வா மலையில் இன்னொரு விக்கிரகமும், ஏதுமறியாத பாமர பக்தர்கள் முற்கால வழக்கத்தின் படியே இந்த மலைகளை சுற்றி வந்ததாகவும், மெய்யறிவு (இஸ்லாம்) வந்த பின்னர் முஸ்லிம்கள் அந்த மலைகளை சுற்றுவதை வெறுத்ததாகவும், தடை செய்ததாகவும் அப்பொழுது இந்த வாக்கியம் கொடுக்கப்பட்டதாகவும் இபின் அப்பாஸ் கூறுகிறார்.

“கெட்ட நடக்கையாகாது” என்ற பதத்தின் அர்த்தம் “குற்றமாகாது, பாவமாகாது” எனவும் ஒருவர் தானாகவே புண்ணிய யாத்திரை மேற்கொள்வதை கடவுள் நற்(நீதி)ச் செயலாகவே ஏற்றுக் கொள்கிறார் என்பதாகும்.

தர்மம் செய்தலும் பாவமன்னிப்பும்

தொழுகை (ஜெபம்) ஏறெடுப்பவர்களுக்கும், தான தர்மம் செய்கிறவர்களுக்கும் அவர்களுடைய ரப்பாகிய அல்லாஹ்விடம் ஒரு பெரிய பிரதிபலன்/நலன் உண்டு என்றும் அவர்களுக்கு பயமோ, துக்கமோ இல்லையென்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.

உயிர்த்தெழுதலின் நாளிலே தங்களுக்கு என்ன நேரிடுமோ என்று அவர்கள் அச்சமோ கவலையோ கொள்வதில்லையென்றும், அவர்கள் இவ்வுலகில் பின்வைத்துப் போனவைகளைக் குறித்து சலனமோ, விசனமோ அடைவதில்லை என்றும் இவ்வசனத்திற்கு இபின் அப்பாஸ் விளக்கம் கூறுகிறார். அல்-அஸம் இதனை வியாக்கியானம் செய்யும் பொழுது. அவர்கள் அந்த நாளில் அனுபவிப்போமோ என்ற பயம் இல்லாதவர்களாகவும், தங்களைவிட அதிக சந்தோஷத்தையும் பிரதிபலனையும் பெற்றவர்களைப் பார்த்து பொறாமை கொண்டு துக்கமடையாதவர்களாகவும் இருப்பார்கள்: ஏனென்றால் அடுத்த வாழ்க்கையிலே போட்டிகள் இருக்காது.

அல்லாஹ்வின் வழியிலே முயற்சிப்பதும் பாவ மன்னிப்பும்

“தம் ஊரைவிட்டுத் துன்பத்தால் வெளிப்பட்டு ஹிஜ்ரத் செய்து, அல்லாஹ்வுடைய பாதையில் ஜிஹாத் புரிகின்றவர்கள் அல்லாஹ்வின் கருணையை நிச்சயமாக எதிர்பார்க்கலாம். அல்லாஹ் மிக மன்னிப்போனும் பேரன்புடையோனு மாயிருக்கின்றான். ஸுரா (2:218)

“ஓ அல்லாஹ்வின் நபிகளே! நம்முடைய கிரியைகளுக்கு தண்டனையிருக்காது என்று அனுமானித்தால், நம்முடைய நற்கிரியைகளுக்கும் பிரதிபலனும் கைமாறும் இருக்குமென நாம் எங்ஙனம் எதிர்பார்க்கலாம்?” என்று அல்லாஹ்வின் வழியில் முயற்சி செய்த அப்துல்லாவின் ஜாஹ்ஸ் கேள்வி கேட்டதாகவும் அதற்கு விடையாகத் தான் மேற்கண்ட வசனம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

குர்-ஆனைப் படிப்பதும் பாவமன்னிப்பும்

“குர்-ஆன் வாசிக்கப்படும்பொழுது, நீ இரக்கம் பெறும்படியாக கவனித்துக் கேள், என்று சொல்லுகிறது.

மனிதர்களே! திருக்குர்ஆன் ஓதப் பெற்றால், வாய் பொத்தி, செவி தாழ்த்தி அதனைக் கேளுங்கள்: அதனால் நீங்கள் இறைவனின் அருளை அடையலாம். ஸுரா (7:204)

இந்த வசனத்தைக் கூறும் முன்பாக, உலகத்திற்கு இரக்கம் குர்-ஆனால் உண்டாகிறது என்று அல்லாஹ் அறுதியிட்டு உறுதியாக கூறினதாக வியாக்கியாணிகள் கூறுகின்றனர்.

“ஓ அல்லாஹ்வின் தீர்க்கதரிசியே, நான் குர்-ஆனைப் படித்தும், அதன் உபதேசங்களைக் கைக் கொள்ளாமல் போவேனோ என்று அஞ்சி அதைப் படிப்பதற்குத் தயங்குகிறேன்” என்று அபுதார் அல் கிஃபாரி முஹம்மதுவிடம் கூறினதாக ஹதீத் சொல்லுகிறது. முஹம்மது கூறின பதிலாவது. “ஓ, அபுதார், பயப்படாதே, குர்-ஆனின் ஈடுபாடுள்ள

இருதயத்தை அல்லாஹ் வாதிப்பதில்லை”.

குர்-ஆனைப் படிப்போர், அதை மனனம் பண்ணி, இருதயத்திற்குள் பத்திரப்படுத்துவதால், அல்லாஹ் அவனைப் பரதீசுக்குள் (ஏதேனுக்குள்) கொண்டுவருவதுடன், நரகத்திற்கு நியமிக்கப்பட்ட தன்னுடைய இனத்தவர்களில் பத்துப் பேருக்கு பரிந்து பேசுவதற்கு அனுமதியும் வழங்கப்படுவார்,” என்று நபிகள் கூறியதாக இபின் மசூத் மேற்கோள் காண்பிக்கிறார்.

விசுவாசப் பிரமாணமும் பாவமன்னிப்பும்

“ஓ அல்லாஹ்வின் தூதரே, எவ்வாறு ஒரு முஸ்லீம் இரட்சிக்கப்படுகிறான்? என்று அபுதார் அல்கிஃபாரி முஹம்மதுவிடம் விசாரித்தபோது, “அல்லாஹ்வைத் தவிர வேறொரு தேவன் இல்லையென்று நான் உறுதியாய் சாட்சி பகருகின்றேன். மேலும், முஹம்மதுவே அல்லாஹ்வின் நபி என்றும் தெரியப்படுத்துகின்றேன் என்று அபூஹுரைரா சொல்கிறார்.

அல்லாஹ்வின் சித்தமும் பாவமன்னிப்பும்

“வானங்களிலும் பூமியிலும் உள்ளவை யாவும் அல்லாஹ்வுக்குரியனவே! அவன் விரும்புவோரை மன்னிப்பான்: அவன் விரும்புவோரைத் தண்டிப்பான். ஆனால் அல்லாஹ் மிக மன்னிப்போனும் அதிக இரக்கமுடையோனுமாக இருக்கிறான். ஸுரா (3:129) என்று குர்-ஆன் சொல்லுகிறது.

“அல்லாஹ் எல்லாருக்கும் மேற்பட்டவராக,

சர்வாதிகாரமும் உள்ளவராக இருக்கின்றபடியால் அவருடைய திவ்விய தீர்ப்பின்படி அவிசுவாசிகளையும் கலகக்காரரையும் மன்னித்து அவர்களை பரதீசுக்கு கொண்டுவரவும், நேர்மையானவர்களை தண்டித்து நரகத்திற்கு அனுப்புவதற்கும் அல்லாஹ் இறையாண்மையுள்ளவராக இருக்கிறார். அவரை கேள்வி கேட்கவோ, அவர் தீர்ப்பினை மறுக்கவோ, எதிர்க்கவோ யாரால் கூடும்?” என்பதாக நம்முடன் பணிபுரிபவர்களில் சிலர் கூறுகின்றனர் என்று ஃபக்கிர் அல்ராஸீ இதற்கு விளக்கம் தருகின்றார்.

அல்ராஸீ இந்த கருத்திற்கு அல்லது வாதத்திற்கு எதிர்ப்பு தெரிவிக்கவில்லை: ஆனால் அதை அங்கீகரிக்கிறார். அவர் கூறுவதாவது: “இந்த வாக்கியம் இப்படித்தானே அர்த்தம் கொண்டது. அதற்கு இயற்கை அறிவும் ஞானமும் ஆதரவளிக்கிறது: ஏனென்றால், மனிதனுடைய செயல் களுக்கெல்லாம் காரணம் அவனுடைய சித்தமே என்றும், அந்த சித்தம் அல்லாஹ்வின் படைப்பே என்றும் வலியுறுத்துகின்றார். கீழ்ப்படி கின்ற சித்தத்துடன் சிருஷ்டிக்கப் பட்டவர்கள் அல்லாஹ்வுக்கு கீழ்ப்படிகிறார்கள். வேறு விதமான சித்தத்துடன் படைக்கப்பட்டோர் அல்லாஹ்வுக்கு எதிர்த்து நிற்கின்றனர். ஆதலால் கீழ்ப்படிதலும் கீழ்ப்படியாமையும் ஒன்றுபோல் அல்லாஹ்விடமிருந்தே உதயமாகின்றன. தாம் செய்யும் கிரியைகளுக்கு அல்லாஹ் கட்டுப்பட்டவருமல்ல, பந்தப்பட்டவருமல்ல. அவருக்கு கீழ்ப்படிவதினால் இயல்பாகவே நற்பலனும், கீழ்ப்படியாமல் இருப்பதினாலே தண்டனையும் வருவதில்லை. எல்லாமே அல்லாஹ்விடமிருந்து

அவருடைய பரிபூரண தெய்வீக சித்தம், அவசியம், வல்லமை, நோக்கம் ஆகியவற்றின் ஆதாரத்தில் தோன்றுகின்றன.”

இந்தக் கருத்தும் உபதேசமும் பரிசுத்த வேதாசிரமத்திற்கு முற்றிலும் எதிரிடையானது. ஏனென்றால் பலியின் (இரத்தம் சிந்துதல்) மூலமாக இல்லாமல் பாவ நிவாரணமும் மன்னிப்பும் இல்லையென்று வேதாசிரமம் வலியுறுத்துகிறது. ஆதி முதலாகவே இந்த பலி செலுத்தும் அல்லது இரத்தம் சிந்தும் நியமனம் ஏற்படுத்தப்பட்டு வெளியாக்கப் பட்டிருக்கிறது என்பதை வேதாசிரமத் தினூடே செந்நிற நூல் போல் காணலாம்”. இரத்தம் சிந்துதல் இல்லாமல் மன்னிப்பு உண்டாகாது.” (எபி. 9:22; லேவி. 17:11)

“பாவம் செய்கிற ஆத்துமாவே சாகும்” என்பதாக எசேக்கியல் 18:4, 20ல் திட்டவாட்டமாக மாறாத ஒரு பிரமாணத்தை பரிசுத்தமும் நீதியுமுள்ள பரிபூரணமான தேவன் தெய்வீக குணாதிசயங்களுக்கெல்லாம் எதிரிடையாக இருக்குமல்லவா? ஒரு பாவியை தேவன் மன்னிக்கிறார் என்றால் அதற்கு நியாயமான காரணமும் முகாந்திரமும் இருக்கவேண்டுமே! அது பகுத்தறிவிற்கும் நித்திய நீதிக்கும் ஏற்புடையதாக இருக்க வேண்டுமே: எனவேதான் பழைய ஏற்பாட்டுக் காலத்தில் நிழலாட்டமாக அல்லது அடையாளமாக ஆடு, மாடு, பறவைகளில் பலிகள் செலுத்தப்பட்டு வந்தன.

இவற்றை எல்லாம் தேவன் அங்கீகரித்ததற்கான காரணம் அந்த பலிகள் கிறிஸ்துவின் ஒப்பற்ற சிலுவை பலிக்கு அடையாளமாக இருந்தன. புதிய ஏற்பாட்டுக்

காலத்தில் கிறிஸ்து தமது கல்வாரியின் மரணத்தின் மூலமாக தேவநீதியை திருப்தி செய்தார். “இயேசு கிறிஸ்துவின் இரத்தம் சகல பாவங்களையும் நீக்கி, நம்மை சுத்திகரிக்கும்” (1 யோவான் 1:7). இவ்வாறு கிறிஸ்து நம்முடைய பாவங்களுக்காக உயிரோடு எழுப்பப்பட்டுமிருக்கிறார் (ரோமர் 4:25) தேவனுடைய நித்திய நீதி நிறைவேறிற்று. “கிருபையும் சத்தியமும் ஒன்றையொன்று சந்திக்கும், நீதியும் சமாதானமும் ஒன்றையொன்று முத்தஞ்செய்யும்” (சங்கீதம் 85:10) என்ற வசனம் நிறைவேறிற்று.

இஸ்லாமிலே மன்னிக்கபட முடியாத பாவங்கள்

1. அல்லாஹ்வுக்கு கூட்டாளிகள் இருப்பதாக

கூறுவது

“நிச்சயமாக அல்லாஹ், தனக்கு இணைவைப்பதை மன்னிக்கவே மாட்டான். இதனை அல்லாத குற்றத்தை, அதுவும் தான் விரும்பியவர்களுக்கே மன்னிப்பான். ஆகவே, எவனேனும் அல்லாஹ்வுக்கு இணைவைத்தால், வெகுதூரமான வழிகேட்டில் இருக்கின்றான்”. ஸுரா (4:116)

பல தெய்வவழிபாட்டுக்காரன் அல்லாஹ்வின் இரக்கத்தினின்று முற்றிலுமாக விலக்கப்படுகிறான்: ஏனெனில், பல தெய்வவழிபாடு மகாப் பெரிய பாவம் என்பதாக வியாக்கியாணிகள் இவ்வாக்கியத்தை அர்த்தப் படுத்துகின்றனர். சில மக்கள் அறியாமையினாலே தேவதூதர்களை இறைவனின் பெண்மக்கள் எனக்கூறி வணங்கி வந்ததாகவும், அதனைக் களைந்தெறிவதற்காக இவ்வசனம்

கூறப்பட்டதாகவும் ஒரு சில வியாக்கியாணிகள் கூறுகின்றனர். மரணத்திற்குப் பிறகு எதிர்கால வாழ்க்கையில் நம்பிக்கையற்றவர்கள் தூதர்களை பெண்களாக பாவிக்கின்றனர் என்று ராஸ் கூறுகின்றனர்.

விக்கிரக ஆராதனைக்காரர், ஒவ்வொரு சொரூபத்தில் ஒரு சுவாமி அல்லது ஆவி இருப்பதாக கருதி வந்தபடியால் இந்த எச்சரிப்பு கொடுக்கப்பட்டது என்று இன்னும் சில வியாக்கியாணிகள் சொல்கின்றனர்.

2. ஒரு விசுவாசியைக் கொலை செய்வது

“விசுவாசி என்று நன்கறிந்திருக்கும் நிலைமையில் வேண்டுமென்றே கொலை செய்தால், அவனுக்குரிய தண்டனை நரகந்தான். அதில் அவன் என்றென்றும் தங்கியும் விடுவான். மகத்தான வேதனையையும் அவனுக்குச் சித்தப் படுத்தி வைத்திருக்கின்றான்.” (ஸூரா 4:93) என்று குர்ஆன் சொல்லுகிறது.

அபூஹுலைஃபா இல்வசனத்தை விளக்கும்போது “துணிகரமான கொலைக்குப் பாவ நிவாரணமேயில்லை” என்கிறார். இபின் அப்பாஸ் மேலும் கூறுவது. “துணிகரமாக செய்தவன் எவ்வளவுதான் மனமுடைந்து வருந்தினாலும் அது ஏற்றுக்கொள்ளப்படமாட்டாது”.

3. வேதப்புரட்டு அல்லது துர்உபதேசம்

“ஆயினும் எவர்கள் விசுவாசித்ததன் பின்னர் நிராகரித்து. அந்நிராகரிப்பிலேயே அதிகப் படுகின்றார்களோ, அவர்களுடைய மன்னிப்புக்

கோருதல், நிச்சயமாக அங்கீகரிக்கப்பெறாது. இவர்கள் தாம் முற்றிலும் வழிகெட்டவர்கள், (ஸூரா 3:90) என்று இவ்வசனத்தில் வாசிக்கிறோம்.

இதனுடைய பொருள் என்னவென்றால். வேதப்புரட்டர் அவிசுவாசத்தை வளர்க்கிறார்கள். இதிலேயே நிலைத்திருப்பார்கள் என்றால் அவர்களுடைய நாஸ்திகமும் அவநம்பிக்கையும் மேன்மேலும் பெருகிக் கொண்டே போகும் என்பதாக விளக்கம் கூறப்படுகிறது.

“தன்னுடைய விசுவாசத்தையும், பக்தியையும் ஒரு முறை மறுதலித்தவனை திரும்ப சீர்படுத்தவே முடியாது: அவன் முதலில் செய்த விசுவாச அறிக்கையும் அங்கீகரிக்கப்பட (முடியாது) மாட்டாது: அவன் எப்பொழுதுமே இறைவனற்றவனாக இருந்தது போலக் கருதப்படுவான்” என்பதாக அல்கஃபல் மற்றும் இபின்அல் அன்பரி விளக்குகின்றார்.

கிறிஸ்துவத்தில் பாவ நிவாரணம்

பாவ நிவாரணம் என்ற பதத்தின் பொருள், “மூடுவது ‘மறைப்பது’ அல்லது ‘ஒழிப்பது’ அதாவது, இல்லாமலாக்குவது’ என்பதாகும். கிறிஸ்துவத்தில் இச்சொல் குறிப்பிடுகின்ற உண்மை யாதெனில், கிறிஸ்துவானவர் தம்முடைய பரிபூரணமான கீழ்ப்படிதலினாலும், தாம் சிலுவையிலே சிந்தின பரிசுத்த இரத்தத்தினாலும், செய்து முடித்த வேலையின் பலனாக மாந்தர்க்கு இரட்சிப்பபையும், நியாப்பிரமாணத்தின் சாபத்தினின்று விடுதலையையும், தேவனோடு ஒப்புரவாகுதலையும் சம்பாதித்துத் தருகிறார். இதற்குப் பேதுரு தரும் விளக்கத்தை

இவ்விதமாக வாசிக்கிறோம்: “ஏனெனில், கிறிஸ்துவும் நம்மை தேவனிடத்தில் சேர்க்கும்படி அநீதியுள்ளவர்களுக்குப் பதிலாக நீதியுள்ளவராய் பாவங்களினிமித்தம் ஒரு தரம் பாடுபட்டார்” (1 பேதுரு 3:18). இயேசு கிறிஸ்துவின் பாவ நிவாரணத்திற்குரிய மதிப்பு அவர் தேவனுடைய நித்திய குமாரனாக இருப்பதின் மூலமாகத்தான்.

கிறிஸ்துவின் பாவ நிவாரணத்தை நாம் பல்வேறு கோணங்களிலிருந்து நோக்குவோமாக. முதலாவதாக, தேவனுடைய அன்பு, நீதி, பரிசுத்தம் ஆகியவற்றோடு இணைத்துப் பார்ப்பது, இரண்டாவதாக, மனிதனிடத்தில் மனிதனுக்காகவும் கிறிஸ்து நிறைவேற்றின இரட்சிப்பை சம்பந்தப்படுத்திப் பார்ப்பது. மூன்றாவதாக மனிதனின் பாவத்தை முற்றிலுமாக மன்னித்து அதனை இல்லாமல் ஆக்குவதுதான் கிறிஸ்துவினுடைய பலியின் விளைவு என்றும், நியாயப்பிரமாணத்தின் தவிர்க்கமுடியாத சாபமாகிய மரணத்தினின்றும் மனிதனை விடுதலை செய்து அவனுக்கு இனிமேல் ஆக்கினை தீர்ப்பே கிடையாது என்ற பாக்கியமான நிலைமைக்குக் கொண்டு வருவதாகும். அவன் நீதிமானாகக் கருதப்படுகிறான். மேலும் கிறிஸ்துவின் பாவ நிவாரண பலி தேவனை முற்றிலும் திருப்திப்படுத்தி, தேவனுடைய நீதியையும் நிறைவேற்றுகிறது என்றும், தேவனுடைய கோபம் முற்றிலுமாக தணிக்கப்படுகிறது என்றும் கூறப்படுகிறது. இவ்வாறு தேவ கோபாக்கினை கிறிஸ்துவினுடைய பலியின் மூலமாக நீக்கப்பட்டிருப்பதால், ஒரு பாவியின் மனந்திரும்புதல் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு அவன் தேவனுடன்

ஒப்புரவாகிறான். தேவனும் அவனை மன்னித்து ஏற்றுக்கொள்ளுகிறார். பாவ நிவாரணம் என்றால் இயேசுகிறிஸ்துவின் இரத்தம் மூலமாக ஒரு பாவி மூடப்படுவதாகும், அவன் மறுபடியும் தண்டனைக்கு ஆளாக வேண்டியத் தேவையில்லை. ஏனென்றால். அவனுக்காக பலியான கிறிஸ்துவின் மீது அவனுடைய பாவமும் அதற்கான தண்டனையும் சுமத்தப்பட்டு விட்டது. “நாம் தேவனிடத்தில் அன்பு கூர்ந்ததினாலல்ல, அவர் நம்மிடத்தில் அன்புகூர்ந்து நம்முடைய பாவங்களை நிவர்த்தி செய்கிற கிருபாதார பலியாகத் தம்முடைய குமாரனை அனுப்பினதினாலே அன்பு உண்டாகிறது” என்று 1 யோவான் 4:10 மிக அழகாக விளக்குகிறது.

தேவனுடைய பரிசுத்தமான நீதிப்பிரமாண சட்டத்திற்கு எந்தக் குறைவும், அநீதியும் உண்டாக்காமல் தேவனுக்கும் மனிதனுக்கும் சமரச உடன்பாடு உண்டாக்கும் வகையில் மெய்யான பாவ நிவாரணம் அமைந்துள்ளது. இதனையே பவுல் இவ்வாறு 2 கொரி. 5:19ல் அர்த்தப்படுத்துகின்றார். “தேவன் உலகத்தாருடைய பாவங்களை எண்ணாமல் கிறிஸ்துவிற்குள் அவர்களைத் தமக்கு ஒப்புரவாக்கி, ஒப்புரவாக்குதலின் உபதேசத்தை எங்களிடத்தில் ஒப்புவித்தார்.”

தத்துவ சாஸ்திரிகள் எத்தனையெத்தனையோ வியாக்கியானங்கள் கொடுத்திருந்தபோதிலும் தேவனுக்கும், பாவிசெய்யப்போன அவருடைய சிருஷ்டிகளுக்கும் இடையில் எவ்வாறு சமாதானமும், ஒப்புரவாகுதலும் ஏற்படுகிறது என்பதற்கு எந்த ஒரு

திருப்திகரமான விளக்கமும், முடிவும் கொடுக்கப் படவில்லை. இவ்வாறு இவ்வுலக சாஸ்திரங்க ளெல்லாம் தோல்வி அடைந்திருக்கின்ற வேளையில் பரிசுத்த வேதாகமமே மிகத் தெளிவும் திருப்திகரமுமான பதிவை அளிக்கிறது. பாவத்தின் சம்பளம் மரணம் என்ற நியாயமான தேவனுடைய சட்டப்படியும், நீதியின்படியும் ஒரு பாவி தண்டிக்கப்பட்டுத்தான் ஆகவேண்டும்; பாவ நிவாரணம் இல்லாமல் தேவனோடு ஒப்புரவாகுதல் இருக்கவே முடியாது என்று தீர்ப்பளிக்கிறது. பலியின் மூலமாக பாவம் மூடப்படுகிறது என்ற சத்தியம் வெளியாக்கப்பட்டது. ஏதேன் தோட்டத்திலேயே இந்தப் பழக்கம் துவங்கப்பட்டது. ஆதாமும் ஏவாளும் பாவம் செய்த வேளைகளிலே அவர்கள் தங்களுடைய நிர்வாணத்தை தங்களுடைய சுய நீதியாகிய அத்தியிலைகளைக் கொண்டு மூடிக் கொண்டிருந்த வேளையில், தேவன் தம்முடைய ஒழுங்கின்படியே அவர்களுக்காக மிருகங்களைக் கொண்டு இரத்தம் சிந்தி அவற்றின் தோல்களினால் அவர்களின் நிர்வாணத்தை மூடினார்.

ஆபேல் தன்னுடைய மந்தையின் தலையீற்றுகளில் சிலவற்றை தேவனுக்கென்று பலியாக செலுத்தி இந்த பிரமாணத்தை உறுதிப்படுத்தினபொழுது, தேவன் அதை அங்கீகரித்து ஏற்றுகொண்டார் என்பது, இனி வரப்போகிற இயேசு கிறிஸ்துவின் பாவ நிவாரணபலிக்கு நிழலாட்டமாக அல்லது அடையாளமாக அல்லது முன்னோடியாக இருந்தது என்பதை வேதாகமத்தின் வாயிலாக அறிகிறோம். இந்தக் காரியம் ஆபேலின் மூளையிலிருந்து

தோன்றியதல்ல, ஆனால், அது தேவ வெளிப்பாடாகவும், உள்ளுணர்வாகவும் அவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது (ஆதி. 4:4). இந்தப் பிரகாரமாகவே ஆபிரகாம் மோரியா மலையின்மீது தன்னுடைய குமாரனாகிய ஈசாக்கை சர்வாங்க தகனபலியாக செலுத்தப் போகின்ற வேளையில், தேவன் அவனை தடுத்து நிறுத்தி, ஈசாக்குப் பதிலாக அங்குள்ள புதரில் சிக்கியிருந்த ஆட்டுக்கடாவை பலியிட செய்தார். இதன் மூலமாக தேவன் தம்முடைய ஒரே பேறான குமாரனாகிய இயேசுக் கிறிஸ்துவின் பாவ நிவாரண பலியை அனாதி காலமாகவே திட்டமிட்டிருந்தார் என்பதற்கு இதுவும் ஒரு அடையாளமாக இருக்கிறது (ஆதி. 22:1-14).

எகிப்திலிருந்து இஸ்ரவேல் ஜனங்கள் வெளியேறுகிற இரவில் பஸ்கா ஆட்டுக்குட்டி பலியிடப்பட்ட நிகழ்ச்சியும் (யாத். 12:1-42) புதிய வெளிப்பாட்டில் கிறிஸ்து நம்மெல்லாருக்காகவும் பஸ்கா பலியாக செலுத்தப்பட்டுள்ளார் என்பதனை சுட்டிக் காட்டும் இன்னொரு சிறந்த முன்னடையாளமாகும் (1 கொரி. 5:7,8). இதனை தெளிவுபடுத்துகிறது: “நம்முடைய பஸ்காவாகிய கிறிஸ்து நமக்காக பலியிடப்பட்டிருக்கிறாரே. ஆதலால் பழைய புனித்தமாவோடே அல்ல, துர்க்குணம், பொல்லாப்பு என்னும் புனித்த மாவோடும் அல்ல, துப்புரவு, உண்மை என்னும் அப்பத்தோடே பண்டிகையை ஆசரிக்கக்கடவோம்.”

பாவ மனிதனுடைய ஸ்தானத்திலே அவனுடைய மன்னிப்புக்காகவும் விடுதலைக்காகவும் கர்த்தராகிய

இயேசுக்கிறிஸ்து தம்மையே பலியாக செலுத்தின புண்ணிய கிரியையானது தேவனுடைய எல்லாவித விருப்பங்களையும் கோரிக்கைகளையும் நிறைவேற்றி விட்டதால், புதிய ஏற்பாட்டில் 'பாவ நிவாரணம்' என்றால் 'மீட்பு' என்றே அர்த்தமாகும். மனிதனுடைய பாவத்திற்குரிய நியாயமான தண்டனையை அவனுடைய பிணையாளியாக அல்லது பதிலாளாக கிறிஸ்துவானவர் தம்முடைய சிலுவைப்பாடுகளின் மூலமாக நிறைவேற்றிவிட்டதால் மனிதனுக்கு விமோசனமும், பாவமன்னிப்பும், மீட்பும் கிடைத்து விட்டது. இவ்வாறு ஒரே நேரத்தில் கிறிஸ்துவின் பலி தேவனுடைய நீதியையும் நியாயப் பிரமாணத்தையும் நிறைவேற்றுவதுடன், மனந்திரும்பி இயேசு கிறிஸ்துவை விசுவாசிக்கிறவனை நீதிமானாகவும் மாற்றி, அவனது தண்டனையை அவனை விட்டு நீக்கிவிடுகிறது.

வேதாகமம் மொழியில் கிறிஸ்துவின் மீட்பை 'கிருபை' என்ற பதம் மிகவும் தெளிவுபடுத்துகிறது: ஏனென்றால், பரலோக தந்தை பாவிக்காக பலிசெலுத்தவோ, பரிகாரம் தேடவோ நியாயமானபடி ஒரு வற்புறுத்தலும் இல்லை. அங்ஙனமே குமாரனாகிய கிறிஸ்துவும் மனுக்குல மீட்பராக மனிதனாகவே தோன்றவேண்டும் என்ற நியதி இல்லை. ஆனால், கிருபையில், இரக்கத்தில், அன்பில் ஐசுவரியமுள்ள தேவன் தமது மிகுந்த அன்பின் நிமித்தமாக நியாயப்பிரமாணத்தின் நித்திய தண்டனைக்கு ஒரு முடிவு கட்டுவதற்காக, தம்முடைய குமாரனை உலகத்தில் அனுப்பினார். தேவ குமாரனும் மனப்பூர்வமாக தாமாகவே பாவியின் ஸ்தானத்தில்

பிணையாளியாக பலியாகும்படி வந்தார். இதுதான் தேவ கிருபை ஆகும்.

“ஆடுகளுக்காக நான் என் ஜீவனையும் கொடுக்கிறேன்” என்று யோவான் 10:15ல் மீட்பர் இந்த உண்மையை தெளிவுபடுத்துகின்றார். “ஒருவன் தன் சிநேகிதருக்காக ஜீவனைக் கொடுக்கிற அன்பிலும் அதிகமான அன்பு ஒருவரிடத்திலும் இல்லை (யோ. 15:13) என்று கர்த்தர் கூறும்பொழுது, அவர் தம்மையே வெறுமையாக்கி, மாம்சசரீரத்தை எடுத்துக்கொண்டு அந்த சரீரத்திலே நம்முடைய பாவங்களை சுமந்து தீர்ப்பதற்காக பாடுபட்டு பிராயசித்த பலியானார். எனவே, கிறிஸ்துவின் சிலுவை மரணத்திற்கு ஒரே ஒரு காரணம் அன்புதான்: கடமையோ, கட்டாயமோ அல்ல. இதுவே ‘கிருபை’ என்றழைக்கப்படுகிறது.

அப்போஸ்தலனாகிய பவுலும் ரோமர் நிரூபத்திலே கிறிஸ்து நமக்கு பதிலாக, பிணையாளியாக பாடுபட வேண்டியதின் அவசியத்தை விளக்கிக் கூறுகின்றான். “மாம்சத்தினாலே பலவீனமாயிருந்த நியாயப்பிரமாணம் செய்யக் கூடாததை தேவனே செய்யும் படிக்கு தம்முடைய குமாரனை பாவமாம்சத்தின் சாயலாகவும் பாவத்தைப் போக்கும் பலியாகவும் அனுப்பி, மாம்சத்திலே பாவத்தை ஆக்கினைக்குள்ளாக தீர்த்தார். மாம்சத்தின்படி நடவாமல் ஆவியின்படி நடக்கிற நம்மிடத்தில் நியாயப்பிரமாணத்தின் நீதி நிறைவேறும்படிக்கே அப்படி செய்தார்” (ரோமர் 8:3,4). வேறுவிதமாகக் கூறுங்கால், “நம்முடைய மீறுதல்களினிமித்தம் இயேசு காயப்பட்டு நம்முடைய

அக்கிரமங்களினிமித்தம் இயேசு நொறுக்கப்பட்டார்: நமக்கு சமாதானத்தை உண்டுபண்ணும் ஆக்கினை அவர்மேல் வந்தது: அவருடைய தழும்புகளால் குணமாகிறோம்” (ஏசா. 53:5) என்ற தீர்க்கதரிசனம் நிறைவேறும் பொருட்டு நம்முடைய பாவத்தின் பலனாகிய நித்திய மரணத்தை இயேசு கிறிஸ்து தம்மீது ஏற்றுக்கொண்டு சிலுவையிலே இரத்தம் சிந்தி மரித்தார்.

தேவனிடத்தில் விசுவாசமாயிருக்கிற தேவ ஜனத்திற்கு மீட்பானது பாவமன்னிப்பின் நிச்சயத்தையும், ‘இரட்சிப்பின் தொடர் ஆசீர்வாதங்களையும் அருளுவதற்கு இரு முக்கிய காரணங்களுண்டு:

முதலாவதாக, கிறிஸ்துவினுடைய கீழ்ப்படிதல், பாடுகள், பிராயசித்த பலி ஆகியவற்றின் நிமித்தமாக தேவன் விசுவாசிகளுக்கு இரட்சிப்பை வாக்குதத்தம் பண்ணுகிறார். “ஆகையால் ஒரே மீறுதலினாலே எல்லா மனுஷருக்கும் ஆக்கினைக்கு ஏதுவான தீர்ப்பு உண்டாவதுபோல, ஒரே நீதியினாலே எல்லா மனுஷருக்கு ஜீவனை அளிக்கும் நீதிக்கு ஏதுவான தீர்ப்பு உண்டாயிற்று. அன்றியும் ஒரே மனுஷனுடைய (ஆதாமினுடைய) கீழ்ப்படியாமையினாலே அநேகர் பாவிகளாக்கப்பட்டதுபோல, (இயேசு கிறிஸ்து வினுடைய) ஒருவருடைய கீழ்ப்படிதலினாலே அநேகர் நீதிமாண்களாக்கப்படுவார்கள்.”

இரண்டாவதாக, பிதாவாகிய தேவனுக்கும் குமாரனாகிய தேவனுக்கும் இடையிலுள்ள நித்தியமான உடன்படிக்கையின் ஆதாரத்தில்

கிறிஸ்துவின் பாவநிவாரண பலி தேவனுடைய நீதி நியாயங்களை எல்லாம் பூரணமாக திருப்தி செய்கிறது. இதைக் குறித்து மனுஷனுக்கு எள்ளளவேனும் சந்தேகமோ சமுசயமோ இல்லாமல் ஆக்கும்படி சத்திய வேதம் மிகத் தெளிவாக கூறுவதாவது: “ஆகையால் கிறிஸ்து உலகத்தில் பிரவேசிக்கும்போது “பலியையும் காணிக்கையையும் நீர் விரும்பவில்லை; ஒரு சரீரத்தை எனக்கு ஆயத்தம் பண்ணினீர்” (எபி. 10:5) எனவும், “அப்பொழுது நான் இதோ வருகிறேன், உமக்கு பிரியமானதைச் செய்ய விரும்புகிறேன்” (சங்கீதம் 40:7,8). எனவேதான் கிறிஸ்து இயேசு மனிதனாக, “பாவியின் பிணையாளியாக, பாவத்தின் ஆக்கினைத் தீர்ப்பைப் போக்கும் பிராயசித்த பலியாக” அவதரித்தார், முறிந்துபோன உடன்படிக்கையின் கோரிக்கையை பூரணமாக நிறைவேற்றினார்.

“நாம் பாவிக்களாயிருக்கையில் கிறிஸ்து நமக்காக மரித்ததினாலே, தேவன் நம்மேல் வைத்த தமது அன்பை விளங்கப் பண்ணுகிறார். இப்படி நாம் அவருடைய இரக்கத்தினாலே நீதிமாண்களாக்கப் பட்டிருக்க, கோபாக்கினைக்கு நீங்கலாக அவராலே நாம் இரட்சிக்கப்படுவது அதிக நிச்சயமாமே” (ரோமர் 5:8,9) என்று பவுல் அப்போஸ்தலன் இக்கருத்தை விரித்துரைக்கின்றார்.

மீட்பு அத்தியாவசியமானதற்குக் காரணங்கள்

1. இரட்சிப்பின் தேவை

மனுக்குலத்திற்கு மொத்தமாக மட்டுமின்றி,

தனிப்பட்ட முறையில் ஒவ்வொருவருக்கும் மீட்பு தேவைப்படுகின்றது. ஒவ்வொரு மனிதனும் கதியற்றவனாக அழிவை நோக்கி சென்று கொண்டிருக்கிறான். “தன் ஜீவனுக்கு ஈடாக மனுஷன் என்னத்தை கொடுப்பான்?” (மத். 16:26) என்று கிறிஸ்து ஒரு முறை கேள்வி கேட்டார். தன்னைத்தானே மீட்டுக் கொள்வதற்கோ அல்லது தன் சகோதரனுடைய ஆத்துமாவை மீட்டுக் கொள்வதற்கோ மனிதன் வகையேதுமறியாது தவிக்கின்றான். “எவ்விதத்தினாலாவது அவனை மீட்டுக்கொள்ளவும் அவன் நிமித்தம் மீட்கும்பொருளை தேவனுக்கு கொடுக்கவும் கூடாதே” என்பதாக தேவன் தாவீதின் மூலமாய் விளம்புகின்றார். (சங்கீதம் 49:7)

ஒருவன் எவ்வளவுதான் மனம் வருந்தினாலும், திருந்தினாலும், அந்த மனந்திரும்புதல் தன்னுடைய பழைய கால பாவங்களை எவ்விதத்திலும் நீக்காது என்ற உணர்வை இயல்பாகவே தன் இருதயத்தில் மனிதன் பெற்றிருக்கிறான். வேறெவ்விதத்தினாலாவது மன்னிப்பை பெற்றாகவேண்டும்: அது மீட்பினாலே மட்டும் சாத்தியமாகும். இல்லாவிடில், தொன்றுதொட்டே, வரலாற்றின் ஆதியிலிருந்தே, உலகின் பல்வேறு சமயங்களிலும் பலி செலுத்தும் மரபு இருந்துவருவதை வேறெவ்வாறு விளக்கிக் கூறமுடியும். மனிதனுடைய இருதயத்தின் அடித்தளத்தில் பாவநிவாரணம் அவசியம் என்ற உணர்வினை எல்லா சமயகோட்பாடுகளுமே ஒத்துக்கொள்வதினாலல்லவா? நம்முடைய நடக்கைகள் விபரீதமாகவும், ஆனால் அறநெறித்தன்மை அல்லது விரும்புகின்ற நன்மையைச் செய்யாமல் வெறுக்கின்ற தீமையைச்

செய்கின்றோமென்ற உணர்வு நம்மெல்லாரிடமும் இருக்கின்றதல்லவா? முற்கால பாவங்களிலிருந்தும் எப்படி விடுதலை அடைவோமோ என்ற அச்சமும், கவலையும் ஒவ்வொருவருடைய மனச்சாட்சியிலும் இருப்பதனை நாமறிவோம்! பாவ நிவாரணத்தின் மூலமாக, நீதிமானாக்கப்படுவதினாலே மாத்திரம் விடுதலையும் நல்மனச்சாட்சியும் கிட்டும்: பாவ உணர்வு நீங்கும்.

2. மனிதனின் படுவீழ்ச்சியும்-தேவனின் அதிபரிசுத்தமும்

தேவன் மகா பரிசுத்தரும், மனிதனோ மகா பெரிய பாவி யுமாயிருக்கிறான். மனிதனின் பாவம் தெய்வீக பரிசுத்தத்திற்கு நேர் எதிரிடையாக இருக்கின்றது. எனவே, அது ஆக்கினைத் தீர்ப்புக்குள் இருக்கின்றது. இந்த ஆக்கினைத் தீர்ப்பு நீக்கப்பட்டால் ஒழிய பாவம் மன்னிக்கப்படமுடியாது. மனந்திரும்புவதின் மூலமாக ஒருவன் நீதிமானாக்கப் படக்கூடிய வாய்ப்பு இருப்பதாக யூகித்தாலுமே தேவனுடைய நீதியும் பரிசுத்தமும் திருப்தி செய்யப்பட முடியாதே! மேலும், அது அவனுடைய குற்றமுள்ள மனச்சாட்சியை மாற்றமுடியாதே! தேவனும் பாவம் பரிகாரம் செய்யாமல் பாவியை மன்னிப்பாறென்றால் தேவனே தம்முடைய பிரமாணத்தை மீறினதாகும். அவ்வாறு மன்னிக்கப் பட்ட பாவி தேவனுடைய பரிசுத்தத்தையும் சட்டத்தையும் அவமதிப்பானல்லவா? ஆதலால், பாவத்தினிமித்தம் உண்டான ஆக்கினைத் தீர்ப்பை நீக்கவும், தேவனுடைய சுபாவத்தின் உன்னதமான பரிசுத்தத்தையும் பூரணத்துவத்தையும் வெளிப்படுத்துவதற்காகவும் பாவ நிவாரணபலி நியமிக்கப்பட்டது.

3. மனிதனின் நீதிநெறி தேவையின்படியும் மீட்பு அவசியம்

மனிதனுக்கு அறநெறித் தன்மை அளிக்கப்பட்டுள்ளது. நீதி, பரிசுத்தம், புனித வாழ்வு முதலானவற்றின் மேன்மையையும் சிறப்பையும் அவனுடைய மனச்சாட்சியே அவனுக்கு போதிக்கிறது. பாவ நிவாரணத்தைப் பற்றிய அறிவு இல்லாதவனாக இருக்கும்பொழுது, பாவ உணர்வு அவனுடைய மனச்சாட்சியை மிகவும் பாதிக்கிறது: அவன் ஆத்துமசாந்தி அற்றவனாக இருக்கிறான். ஆனால், பாவ நிவாரணமாகிய மீட்பின் மூலமாக அவனுடைய பாவங்கள் மன்னிக்கப்படும்பொழுது, அவனுடைய மனச்சாட்சிக்கும், நீதிநெறி தேவைகளுக்கும் போதுமான அமைதியையும் திருப்தியையும் பெற்றுக்கொள்கிறான்.

4. பிராயசித்தம் நியாயப் பிரமாணத்தின் தேவையை சந்திக்கிறது

பாவிகள் கட்டாயம் தண்டிக்கப்படவேண்டும் என்று நியாயப்பிரமாணம் கட்டளையிடுகிறது. தண்டனை ஏதுமில்லாத சட்டத்திற்கு அர்த்தமில்லை; அவசியமில்லை என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி: ஆதலால் சட்டத்தை மீறினால் தண்டனையும், சரியான பிராயசித்தம் செய்யாமல் மன்னித்தால் அந்த சட்டத்தின் கூர் மழுங்கி அது, தோல்வி அடைந்து, பயனற்றதுமாகிவிடுகிறது.

இதற்கு எதிரிடையாக கிறிஸ்து இவ்வாறு மத்தேயு 5:18ல் ஐயந்திரிபுற பறைசாற்றுகிறதாவது: “வானமும் பூமியும் ஒழிந்து போனாலும், நியாயப்பிரமாணத்தில்

உள்ளதெல்லாம் நிறைவேறுமளவும், அதில் ஒரு சிறு எழுத்தாகிலும், எழுத்தின் உறுப்பாகிலும் ஒழிந்து போகாது என்று மெய்யாகவே உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்” பிராயசித்தமில்லாத மன்னிப் பளித்தால், பாவத்திற்கு தண்டனையில்லை என்றாகிவிடுகிறது. தேவனுடைய நீதிக்கும் பரிசுத்தத்திற்கும் இதைவிட மேலானதொரு இழுக்கோ, அவமதிப்போ, நிந்தையோ இருக்க முடியாது.

5. மீட்பு தேவனுடைய வார்த்தையிலும் தெளிவாக்கப்பட்டுள்ளது

மீட்பு தேவையில்லையென்றால், தேவன் அதைப்பற்றி தம்முடைய பரிசுத்த நூலில் பல இடங்களிலும் கூறியிருக்கமாட்டார். எடுத்துக் காட்டாக, யோவான் 3:14, 15ல் அவர் கூறுவதாவது: “சர்ப்பமானது மோசேயினால் வனாந்தரத்திலே உயர்த்தப்பட்டதுபோல மனுஷகுமாரனும் தன்னை விசுவாசிக்கிறவன் எவனோ அவன் கெட்டுப் போகாமல் நித்திய ஜீவனை அடையும்படிக்கு உயர்த்தப்படவேண்டும்.”

6. மீட்பு தேவ தன்மையின் இன்றியமையாத பண்பு

தேவன் நீதிபரராக இருப்பதினால், தாம் போட்ட தம்முடைய சட்டத்தை மதிக்க வேண்டும். சட்டம், ஒழுங்கு சீர்குலைவதை அவர் எள்ளளவேனும் சகித்துக்கொள்ள முடியாது. அவர் ஆட்சி செய்யும் அகிலத்தில் மீறுதலையும், கீழ்ப்படியாமையையும், குழப்பத்தையும் அவர் அனுமதிக்க முடியாது.

குற்றவாளியை நியாயத் தீர்ப்புக்கு கொண்டு வராமலும், அவனை தண்டியாமலும் விட்டுவிட்டால் அவர் தாமே தம்முடைய சட்டத்தை மதிக்காமல், மீறிவிட்டார் என்றாகுமல்லவா? ஆனால், யதார்த்தமாக நோக்குமிடத்து, தேவனே ஏற்படுத்தின மீட்பின் மூலமாக அவர் பாவத்தை எவ்வளவாக வெறுக்கிறார் என்றும், மீறுதலின் மீது அவருடைய எரிச்சலும் கோபாவேசமும் எவ்வளவாக இருக்கிறதென்பதும் விளங்குகிறது. இவ்வாறு அவர் தம்முடைய சட்டத்தை மதித்து பாவிசனோட ஒப்புரவாகும் மார்க்கத்தை உண்டுபண்ணியுள்ளார். அல்லேலூயா!

7. பாவ நிவாரணம் என்ற ஒழுங்கு பல சமயங்களில் காணப்படுகிறது

பாவ நிவாரணம், தேவனோடு ஒப்புரவாகுதல் என்ற கருத்து எங்கும் காணப்படுவதால், மனிதனின் மனச்சாட்சியே இத்தேவையை உணர்த்துகிறது என்பதை எளிதில் கண்டுகொள்ளலாம். இரத்த பலியின் மூலம் பாவ நிவாரணம் பெறலாம் என்ற நோக்கத்தோடுதான் பல்வேறு சமய சடங்காச்சாரங்களிலும் பலிகள் இடும் முறை காணப்படுகிறது. மேற்கூறிய ஏழு காரணங்களும் மீட்பின் அவசியத்தை நமக்கு எடுத்துரைக்கிறது.

நற்கிரியைகளும் இரட்சிப்பும்

1. புண்ணிய கிரியைகள் அல்லது நற்செயல் நல்லதுதான்; தேவைதான். எனவே அவற்றை செய்யவேண்டும் ஆனால், அவை நம்முடைய பாவங்களுக்கு ஈடுசெய்ய முடியாது, பாவ நிவாரணமுமாகாது! கிரியைகளினாலே இரட்சிப்பு

கிட்டாது என்பதை விளக்கும் முகந்தான் “எங்களுடைய நீதியெல்லாம் அழுக்கான கந்தையைப் போல் இருக்கிறது” என்று ஏசாயா 64:6லும், “நாம் செய்த நீதியின் கிரியைகளின் நிமித்தம் அவர் நம்மை இரட்சியாமல்” என்று தீத்து 3:5லும் காண்கிறோம். குறிப்பாக இப்பொழுது செய்யும் நற்கிரியைகளின் பலனாக பழைய கால பாவங்கள் மன்னிக்கப் பட்டுவிடும் என்று ஒருபோதும் எண்ணமுடியாது. “அப்படியே நீங்களும் உங்களுக்குக் கட்டளையிடப்பட்ட யாவற்றையும் செய்த பின்பு: நாங்கள் அப்பிரயோஜனமான ஊழியக்காரர், செய்யவேண்டிய கடமையை மாத்திரம் செய்தோம் என்று சொல்லுங்கள்” (லூக்கா 17:10) என்பதாக கிறிஸ்து குறிப்பிடுகின்றார். பவுல் அப்போஸ்தலனும் எபேசியர் 2:8-10ல் “கிருபையினாலே விசுவாசத்தைக் கொண்டு இரட்சிக்கப்பட்டீர்கள்; இது உங்களால் உண்டானதல்ல, இது தேவனுடைய ஈவு; ஒருவரும் பெருமை பாராட்டாதபடிக்கு இது கிரியைகளினால் உண்டானதல்ல; ஏனெனில், நற்கிரியைகளைச் செய்கிறதற்கு நாம் கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் சிருஷ்டிக்கப்பட்டு தேவனுடைய செய்கையாய் இருக்கிறோம். அவைகளில் நாம் நடக்கும்படி அவர் முன்னதாக அவைகளை ஆயத்தம் பண்ணியிருக்கிறார்.”

2. நம்முடைய உலக ஆஸ்திகள் மற்றும் நாம் அனுபவிக்கும் சரீர சுகம், இன்பம் யாவும் தேவனிடமிருந்து நமக்குக் கிடைக்கும் வரப்பிரசாதமென்றாலும், நாம் அவற்றிற்கு உக்கிராண ஊழியக்காரராகவே இருக்கிறோம். உண்மையில்

அவற்றின் உடமையஸ்தர் தேவனே. நாம் தாராளமாக தானதர்மம் செய்யும்போதோ, அன்பளிப்புகள் வழங்கும் போதோ அல்லது இலவச உடல் உழைப்பு, சேவை செய்யும்போதோ நாம் நமக்கு சொந்தமான எதனையும் தியாகம் பண்ணிவிடவில்லை, அல்லது, பாராட்டுக்கும் சன்மானத்திற்கும் உகந்த எதனையும் செய்துவிடவில்லை என்ற சத்தியத்தை ஒருவரும் மறுக்கவோ, மறக்கவோ, மறைக்கவோ முடியாது. தாவீது அரசனும் தேவாலய திருப்பணிக்காக ஏராளமான பொன்னையும், வெள்ளியையும் பிற சம்பத்துக்களையும் வாரி வாரி வழங்கின பிற்பாடும் மிகப்பணிவுடன்: “இப்படி மனப்பூர்வமாய் கொடுக்கும் திராணி உண்டாவதற்கு நான் எம்மாத்திரம்? எல்லாம் உம்மால் உண்டானவை: உமது கரத்திலே வாங்கி உமக்கு கொடுத்தோம்” (1 நாளாகமம் 29:14) என்கிறான்.

3. நாம் தேவனுக்கு விரோதமாக செய்திருக்கும் பாவங்களையும், துரோகங்களையும், தூஷணங்களையும் களைவதற்கு நாம் செய்யக்கூடிய நற்கிரியைகளால் ஒருபோதும் முடியாது. தேவனுடைய நீதியும், சத்தியமும், பரிசுத்தமும் வரையரையற்றிருப்பதால் நமது நற்செயல்களால் நாம் மன்னிப்பைச் சம்பாதிக்க முடியாது.

4. நாம் தேவனுடைய பிரசன்னத்தில் இருக்க வேண்டுமானால் அதற்கு முதன்மையானதும் அடிப்படையானதுமான தகுதி பரிசுத்தமே, பரிசுத்தம் இல்லாமல் ஒருவரும் தேவனை அணுகவோ, சந்திக்கவோ முடியாது. நாம் செய்யும் நற்கிரியைகளால் பரிசுத்தத்தைப் பெறவும் முடியாது. தேவனுடைய

ஆவியினால் மறுபடியும் பிறந்தவருக்கே பரிசுத்தம் அளிக்கப்படுகிறது. “ஒருவன் ஜலத்தினாலும் ஆவியினாலும் பிறவாவிட்டால் தேவனுடைய இராஜ்ஜியத்தில் பிரவேசிக்க மாட்டான் என்று மெய்யாகவே மெய்யாகவே உனக்குச் சொல்லுகிறேன். மாம்சத்தினால் பிறப்பது மாம்சமாயிருக்கும், ஆவியினால் பிறப்பது ஆவியாயிருக்கும்” (யோவான் 3:5,6) என்று கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவும் திருவுளம்பற்றினார்.

ஜெபமும் பாவமன்னிப்பும்

தேவனுடன் உறவாடுவதும், பேசுவதும், அவரைப் பற்றி தியானிப்பதும், அவரோடு இவ்விதமாக ஐக்கியம் கொள்வதுமே ஜெபம் என்றால் மிகையாகாது. ஆனால், பாவி தேவனிடமிருந்து பிரிக்கப் பட்டிருப்பதாலும், பாவமாகிய தடுப்புச்சுவர் ஊடேயிருப்பதாலும் பாவியின் ஜெபம் தேவனால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படமாட்டாது. ஆதலால் அவன் தன் ஜெபத்திற்கு பதிலையும் பெறமுடியாது. “இதோ, இரட்சிக்கக் கூடாதபடிக்கு கர்த்தருடைய கை குறுகிப் போகவுமில்லை, கேட்கக் கூடாதபடிக்கு அவருடைய செவி மந்தமாகவுமில்லை. உங்கள் அக்கிரமங்களே உங்களுக்கும் உங்கள் தேவனுக்கும் நடுவாக பிரிவினை உண்டாக்குகிறது: உங்கள் பாவங்களே அவர் உங்களுக்கு செவிகொடாதபடிக்கு அவருடைய முகத்தை உங்களுக்கு மறைக்கிறது” என்பதாக (ஏசாயா 59:2,3) தெளிவாகச் கூறகின்றது. இவ்வுண்மையை அனுபவரீதியாக அறிந்த தாவீதும் தனக்கு அருளப்பட்ட தீர்க்கதரிசியின் ஆவியைக் கொண்டு. “என் இருதயத்தில் அக்கிரம சிந்தை

கொண்டிருந்தேனானால் ஆண்டவர் எனக்குச் செவிகொடார்,” என்று கூறினான். (சங்கீதம் 66:18)

உபவாசமும் (நோன்பிருத்தலும்) மன்னிப்பும்

ஜெபத்தைப் போலவே உபவாசமும் தொழுகையின் ஒரு பகுதிதான். தேவனுடைய சமூகத்தில் ஒருவன் தன்னை மிகவும் தாழ்த்தி நொறுங்குண்ட இருதயத்துடன் உணவையும், பிற வசதிகளையும் ஒதுக்கிவைத்துவிட்டு இருப்பதுதான் உபவாசமாகும். என்றபோதிலும், அது அவனுக்கு பாவ மன்னிப்பையோ, நீதியையோ சம்பாதித்துக் கொடுக்காது. பாவம் செய்வதற்கு முந்திய நிலைக்கு அவனைக் கொண்டும் வராது. பரிசுத்தமுள்ள தேவனுக்கு முன்பாகப் பட்டினிகிடப்பது பாவப் பரிகாரமாகாது. ஆதலால், உபவாசமிருப்பது பாவமன்னிப்பை பெறும் வழியாகாது. எனவே, தேவன் தம்முடைய தீர்க்கதரிசியாக சகரியாவைக் கொண்டு பின்வருமாறு கூறுகின்றார்: “நீங்கள் உபவாசம் பண்ணி துக்கம் கொண்டாடினபோது நீங்கள் எனக்கென்றுதானா உபவாசம் பண்ணினீர்கள்? நீங்கள் புசிக்கிறபோதும் குடிக்கிறபோதும் உங்களுக்கென்றல்லவா புசிக்கிறீர்கள்? உங்களுக்கென்றல்லவா குடிக்கிறீர்கள்?” (சகரியா 7:5,6)

இந்நூலின் சாராம்சம்

1. மனிதனுடைய இரட்சிப்பு பாவ நிவாரணத்தையும், மீட்பையும் சார்ந்திருக்கிறது. இது ஒரு தத்துவமோ அல்லது ஏட்டறிவோ அல்ல: ஆனால் அனுபவ ரீதியாக விழுந்துபோன மனிதனுடைய பாவப்

பளு நீங்கும் வழியாகும்.

2. நமது ஆதி தந்தையாகிய முதல் மனிதன் ஆதாம் வீழ்ச்சியுற்றான் என்றும், அவனுடைய வீழ்ச்சியால் மனித இனமே வீழ்ச்சி அடைந்துவிட்டது என்றும் நாம் எல்லாரும் ஒத்துக்கொள்கிறோம். ஏனென்றால் ஆதாம் மனுக்குலத்தின் தலைவனாகவும், பிரதிநிதியாகவும் அவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட தெய்வீக சோதனையில் தவறிவிட்டான். தம்முடைய சாயலாக சிருஷ்டிக்கப்பட்ட மனிதன் தோல்வியுற்று பாவியாக்கப்பட்டதால், தேவன் தமது மிகுந்த அன்பின் நிமித்தமாக, ஆதாமுக்கும் அவன் சந்ததியாராகிய நமக்கும் ஒரு பிணையாளியை ஏற்படுத்தி பாவத்தை நீக்க சித்தம் கொண்டார்.

இந்த பிணையாளி தேவனுடைய வல்லமையையும் அன்பையும் பூரணமாக பிரதிபலிக்கிறவராகவும், மனிதனை முற்றுமுடிய இரட்சிக்கக்கூடிய ஆற்றல் படைத்தவராகவும் இருத்தல் வேண்டும். இந்த தகுதிகளை உடையவர் தேவனிடமிருந்துதான் தோன்ற முடியும். இந்த திட்டத்திற்கும் அதன் செயல்பாட்டிற்கும் ஏற்றவராக தேவன் தம்முடைய கிறிஸ்துவையே மாம்சமும் இரத்தமுமுடைய மனிதனாக அல்லது அப்போஸ்தலன் கூறுவதுபோல இரண்டாவது ஆதாமாக, பூரண பதிலாளாக உலகத்திற்கு அனுப்பினார். இவ்வாறாக முதல் ஆதாம் மனிதருடைய வீழ்ச்சிக்கு பிரதிநிதியாகவும், இரண்டாவது ஆதாமாகிய கிறிஸ்து மனிதருடைய இரட்சிப்புக்கும் மீட்புக்கும் பிரதிநிதியாகவும் வெளிப்பட்டுள்ளார்.

3. உலகத்திலுள்ள பாவத்தை முற்றிலுமாக நீக்குவதற்குரிய முழுக்கிரயத்தையும், செலுத்தும் சக்தியுள்ளவராக இந்த பிரதிநிதி இருக்கவேண்டும். இந்த வேலைக்கு கிறிஸ்து தம்மை உட்படுத்துகிறார். எல்லாவிதத்தாலும் சாத்தானாலும், தேவனானலும் மனிதராலும் சோதிக்கப்பட்டு பாவமில்லாத பாவப்பரிகாரியானார். அவர் பழுதற்ற பலியாக கல்வாரி சிலுவையிலே தம்மைத்தாமே ஒப்புக்கொடுத்தார். நம்முடைய பாவங்களை தம்முடைய சரீரத்தில் சுமந்து தீர்த்தார். “இதோ, உலகத்தின் பாவத்தை சுமந்து தீர்க்கிற தேவாட்டுக் குட்டி இவரே!” மீட்பின் இன்றியமையாத தேவையை பழைய ஏற்பாட்டுக் காலத்து பலிகள் நிழலாட்டமாக சுட்டிக்காட்டுவதால், கிறிஸ்துவின் சிலுவையில் நம்முடைய இரட்சிப்பு நிறைவேறுகிறது என்று நம்ப முடிகிறது.

கிறிஸ்துவின் கிருபாதார பலியின் விசேஷித்த பண்பு என்னவெனில், அது நம்முடைய பாவத்தை நீக்குவதோடல்லாமல், நம்முடைய பாவ வியாதியையும், குற்றமுள்ள மனச்சாட்சியையும், முற்றிலுமாக குணமாக்குகிறது. மேலும் கிறிஸ்துவின் ஜீவனைப் பெற்றுக்கொள்ளுகிற ஒவ்வொருவரும் புதுப்பிக்கப்படுகின்றனர். “ ஒருவன் கிறிஸ்துவுக்குள் இருந்தால் அவன் புது சிருஷ்டியாய் இருக்கிறான்: பழையவைகள் ஒழிந்துபோயின, எல்லாம் புதிதாயின” (2 கொரி. 5:17) என்பது மெய் அனுபவமாகிறது. அவனுக்குள்ளே பாவத்தை வெறுக்கும் தன்மை ஏற்படுகிறது. கிறிஸ்துவின் சிலுவைக் காட்சியைக் கண்டு ஆவிக்குரிய கண்கள் திறக்கப்பட்டு, பாவத்தின் அகோரத்தையும், பாதகத்தின் முடிவையும் தேவனின்

புத்திக்கெட்டா அன்பையும் காண்கிறான்.

இந்தக் கட்டத்தில் யோவான் அப்போஸ்தலனின் வார்த்தை நமக்கு வருகிறது: “அவர் ஒளியில் இருக்கிறது போல் நாமும் ஒளியிலே நடந்தால் ஒருவரோடொருவர் ஐக்கியப்பட்டிருப்போம்: அவருடைய குமாரனாகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் இரத்தம் சகல பாவங்களையும் நீக்கி நம்மை சுத்திகரிக்கும்”. (1 யோவான் 1:7)

பாவமும் அதன் நிவாரணமும் இஸ்லாமிலும் கிறிஸ்துவத்திலும்

இக்கையேட்டினின்று வினாடி வினா

அன்பார்ந்த நண்பரே! இச்சிறு நூலைப்படித்த பின்னர் பின்வரும் கேள்விகளுக்கு விடையளிக்குமாறு பணிவன்புடன் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அவற்றுள் 15 கேள்விகளுக்கு சரியான விடை அளிப்பீர் என்றால், இந்த நூல்வரிசையில் “நற்செய்தியும் குர்ஆனும் ஓர் ஒப்பீடு” என்ற நூலை இலவசமாக அனுப்பி வைப்போம். இவ்வாறு ஒன்பது நூல்களை சரிவர படித்து முடித்தவர்க்கு ஒரு நற்சான்றிதழும் வழங்குவோம்.

1. குர்ஆனில் பாவத்திற்கு எத்தனை பெயர்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன?

2. ஆதாமும் ஏவாளும் பாவிகள் என்று குர்ஆனில் கருதப்பட்டுள்ளனரா?

3. குர்ஆனிலிருந்து நமது ஆதிப் பெற்றோரின் பாவத்தைக் குறித்த சில குறிப்புகளை தருக.

4. “ஆதாம்” தன்னுடைய ஆண்டவருக்குக் கீழ்ப்படியாமல் போனதால், அவன் வழிவிலகிச் சென்றான்” என்ற குர்ஆனின் வசனத்திற்கு விளக்கம் தருக.

5. கிறிஸ்தவத்தில் பாவத்திற்கு என்ன இலக்கணம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது?

6. பாவம் பரம்பரையாய் நமக்கு வருகிறது. இதனை நிரூபித்துக் காண்பிக்கவும்.

7. பாவத்தின் பலன் அல்லது விளைவு எவ்வாறு மனிதனில் இயங்குகிறது?

8. பாவத்தின் சம்பளம் அல்லது கூலி என்ன?

9. குர்ஆனில் எத்தனை வசனங்கள் பாவ நிவாரணத்தை சுட்டிக்காட்டுகின்றன?

10. இஸ்லாமின் கூற்றுப்படி பாவ நிவாரணம் என்பதின் பொருள் என்ன?

11. பாவங்களுக்குரிய நிவாரணம் எவ்வாறு வெளிப்பட்டுவிட்டதாக இஸ்லாம் கூறுகிறது?

12. பாவ நிவாரணத்திற்கும் பாவ மன்னிப்புக்கும் உள்ள வேறுபாட்டை இஸ்லாம் எவ்வாறு விளக்குகின்றது?

13. இஸ்லாத்தின்படி பாவ மன்னிப்பை பெறுவதற்குரிய வழிகள் எத்தனை?

14. கிறிஸ்துவத்தில் பாவ நிவாரணம் என்பதின் பொருள் என்ன?

15. புதிய ஏற்பாட்டில் பாவ நிவாரணம் எவ்வாறு நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளது?

16. மனிதனுக்கு மீட்பு அவசியந்தானா? சான்றுடன் விளக்குக?

17. மனிதனுக்கு இரட்சிப்பு ஏன் தேவைப்படுகிறது?

18. பகுத்தறிவு, நியாயப்பிரமாணம், அறநெறி ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் மனிதனுக்கு இரட்சிப்புத் தேவை என்பதனை நிரூபிக்கவும்.

19. இச்சிறு நூலின் பொருளை பரிசுத்த வேதாகமத்திலிருந்து ஒரே ஒரு வசனத்தின் மூலமாக சுருக்கமாக கூறமுடியுமா?

உமது பெயரையும், முகவரியையும் எழுத மறவாதீர். இவ்விடைத்தாளில் வேறு குறிப்புகள் ஒன்றும் எழுதவேண்டாம். அவற்றை வேறொரு தாளில் எழுதி அனுப்பவும். வேறு ஏதேனும் சந்தேகம் தோன்றினாலோ அல்லது இன்னும் அதிகமாய் அறிந்து கொள்ள விரும்பினாலோ கீழ்க்கண்ட முகவரிக்கு உடனே எழுதுங்கள்.

NURUL - HAYATH

P. O. Box No. 609,
TRICHY - 620 004

நூரூல் ஹயாத்

தபால் பெட்டி எண் 609
திருச்சி - 620004

14. கிறிஸ்துவத்தில் பாவ நிவாரணம் என்பதின் பொருள் என்ன?

15. புதிய ஏற்பாட்டில் பாவ நிவாரணம் எவ்வாறு நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளது?

16. மனிதனுக்கு மீட்பு அவசியந்தானா? சான்றுடன் விளக்குக?

17. மனிதனுக்கு இரட்சிப்பு ஏன் தேவைப்படுகிறது?

18. பகுத்தறிவு, நியாயப்பிரமாணம், அறநெறி ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் மனிதனுக்கு இரட்சிப்புத் தேவை என்பதனை நிரூபிக்கவும்.

19. இச்சிறு நூலின் பொருளை பரிசுத்த வேதாகமத்திலிருந்து ஒரே ஒரு வசனத்தின் மூலமாக சுருக்கமாக கூறமுடியுமா?

உமது பெயரையும், முகவரியையும் எழுத மறவாதீர். இவ்விடைத்தாளில் வேறு குறிப்புகள் ஒன்றும் எழுதவேண்டாம். அவற்றை வேறொரு தாளில் எழுதி அனுப்பவும். வேறு ஏதேனும் சந்தேகம் தோன்றினாலோ அல்லது இன்னும் அதிகமாய் அறிந்து கொள்ள விரும்பினாலோ கீழ்க்கண்ட முகவரிக்கு உடனே எழுதுங்கள்.

JEEVA OLI

ஜீவ - ஒளி

P. O. Box No. 551,

த. பெ. எண். 551

TIRUNELVELI - 627010

திருநெல்வேலி - 627010

14. கிறிஸ்துவத்தில் பாவ நிவாரணம் என்பதின் பொருள் என்ன?

15. புதிய ஏற்பாட்டில் பாவ நிவாரணம் எவ்வாறு நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளது?

16. மனிதனுக்கு மீட்பு அவசியந்தானா? சான்றுடன் விளக்குக?

17. மனிதனுக்கு இரட்சிப்பு ஏன் தேவைப்படுகிறது?

18. பகுத்தறிவு, நியாயப்பிரமாணம், அறநெறி ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் மனிதனுக்கு இரட்சிப்புத் தேவை என்பதனை நிரூபிக்கவும்.

19. இச்சிறு நூலின் பொருளை பரிசுத்த வேதாகமத்திலிருந்து ஒரே ஒரு வசனத்தின் மூலமாக சுருக்கமாக கூறமுடியுமா?

உமது பெயரையும், முகவரியையும் எழுத மறவாதீர். இவ்விடைத்தாளில் வேறு குறிப்புகள் ஒன்றும் எழுதவேண்டாம். அவற்றை வேறொரு தாளில் எழுதி அனுப்பவும். வேறு ஏதேனும் சந்தேகம் தோன்றினாலோ அல்லது இன்னும் அதிகமாய் அறிந்து கொள்ள விரும்பினாலோ கீழ்க்கண்ட முகவரிக்கு உடனே எழுதுங்கள்.

THARIQ-UL-HAYATH தாரீஹ்-உல்-ஹயாத்

P. O. Box No. 18,

MADURAI - 625 006

த. பெ. எண். 18

மதுரை - 625 006
